

Türkiye Devriminin Yolu

TÜSTAV

Türkiye Halk Kuruluş Ordusu

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU

ÖNSÖZ	3
I. BÖLÜM. TÜRKİYE TOPLUMUNUN YAPISI	4
1. SANAYİ SEKTÖRÜ	4
2. TARIM SEKTÖRÜ	6
II. BÖLÜM. TÜRKİYE TOPLUMUNDA SINIFLAR	8
İçbirlikçi burjuvazi	8
Ticaret burjuvazisi	8
Toprak ağaları	8
Tefeci ve egraf takımı	8
FARKLI ÜRETİM BİÇİMLERİNİN BİRARADA BULUNMASI ...	9
Sanayi proleteryası	11
Tarım proleteryası	12
Köylülük : Yoksul köylüler	13
Orta köylüler	13
Zengin köylüler	13
Lumpen-proleterya	14
Şehir küçük-burjuvazisi	14
ORDUNUN YAPISI	15
III. BÖLÜM. MİLLÎ MESELE	16
IV. BÖLÜM. MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM	18
MİLLÎ CEFKE POLİTİKASI	23
HALK SAVAŞININ STRATEJİK SORUNLARI	27
ÖRGÜTSEL SORUNLAR	29
V. BÖLÜM. ORTA DOĞU SORUNU	35
VI. BÖLÜM. ORTAK PAZAR SORUNU	37
VII. BÖLÜM. TÜRKİYE FAŞİZMİ	37
FAŞİZME KARŞI TAVRIMIZ	42

Bu bröşür T.H.K.O.'nun Türkiye Devrimi'nin yolu konusundaki görüşlerini kapsayacaktır. Toplumumuzun ekonomik-politik yapısından hareket ederek, M.D.D. stratejisinden bağlamak üzere, günümüzün önemli sorunları arasında yer alan Halk Savaşı'nın "stratejik-taktik" sorunları, parti ve millî cephe politikası ile mücadeleimize yol göstermesi bakımından birçok konular üzerinde durulacak ve açıklığa kavuşturulacaktır.

I. BÖLÜM. TÜRKİYE TOPLUMUNUN YAPISI

Emperyalizmin sömürüsü altında bulunan yurdumuz "ekonomik, politik, askerî, kültürel" yarı bağımlı olup farklı üretim biçimlerini bağrında taşımaktadır. Bu farklı üretim biçimlerinin ortaya çıkarttığı sınıfsal yapı ve buna bağlı olarak tahlillerden hareket ederek devrim stratejimizi, çizeceğiz. Türkiye'de kapitalist (genel yapısıyla az-gelişmiş kapitalizm), feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri birarada yaşamakta ve bu durum bütün alanlarda -politik, askerî, kültürel- varlığına hissettirmektedir.

Önce ekonomik yapıyı ele alarak, birarada bulunan farklı üretim biçimlerinin durumlarını ve bu yapının ortaya çıkardığı sınıflar ve tabakaları sırasıyla anlatacağız. Ekonomik yapıyı genel hatlarıyla ikiye ayırebiliriz :

- 1.) Sanayi sektörü
- 2.) Tarım sektörü

Bu iki sektör üzerindeki emperyalizmin etkisini ve Türkiye'nin yarı-bağımlı durumunu ortaya koyacağız.

1.) SANAYİ SEKTÖRÜ

Yurdumuzda sanayi sektörü emperyalizmin güdümündedir. Gelişme imkânları son derece sınırlı küçük sanayinin dışında Amerikan emperyalizminin girişiyle, emperyalist sömürünün tamamen kontrolü altında gelişen iki sanayi kolu, imalât sanayii -tüketici dönük- ve montaj sanayisidir. Normal olarak, Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi için izlenmesi gereken yol -emperyalizm faktörünü hesaba katmazsak- sanayide ağırlık verilmesi gereken ağır sanayi ve toplumun zaruri ihtiyaçlarına cevap verecek tüketim sanayisinin kurulmasıdır. Oysa bu yol hiçbir zaman izlenmemiş ve emperyalist sömürünün devamını garantileyecek bir sanayi sektörü hakim kılınmıştır.

Kapitalizmin evrensel kanununa göre, kapitalizmin az gelişmişlikten kurtulması için toplumun istikrarlı bir yapıya sahip olması gerekir. İlk şart, ekonomik güce sahip olan sermaye sahiplerinin, politik güce sahip olmasıdır. Bu şart sağlanırsa üretim, dağıtım, sermaye piyasası rasyonel bir bütünlük içinde işlemeğe başlar. Sanayide yaratılan değerın büyük bir bölümü ticaret burjuvazisi ve bankalar yoluyla yeniden yatırımlara dönüştürülür. Sanayideki üretimin rasyonel bir işleyişe sahip olması toplumun diğer kesimindeki rasyonel tasarrufun da bankacılık ve sigortacılık yoluyla yeni yatırımlara dönüşümünü sağlar. Ancak bu şartların yerine getirilmesiyle ki, ağır sanayi kurulur ve kapitalist toplum ortaya çıkar. Fakat toplumumuzun gelişimi bu yolu izlememiştir. Bunu daha iyi anlayabilmek için ülkemizin tarihî gelişim içindeki ekonomik yapısını ele alalım.

19. yüzyılda emperyalizmin Osmanlı Devleti'ne girişiyle ekonomik yapı bozulmuş ve dejenerer olmuştur. Kurtuluş savaşını yapan kadro bu bozulmuş yapıyı devralmıştır. Yeni kurulan Cumhuriyet Hükümeti'nde sermaye sahipleri ve toprak ağalarının kesin hakimiyeti yoktur. Kurtuluş savaşının ortaya çıkardığı sınıflar ittifakı içinde parçalanmış Osmanlı ordusunun ilerici ve reformist kanadıyla şehir küçük-burjuvazisi ağırlık kazanıyordu. İşbirlikçi burjuvazi politik ağırlığını yitirdiği için ticaret burjuvazisinin bir kısmı -daha çok Türk olanlar- ön plâna çıktı. Cumhuriyet Hükümeti, başlangıçta kısmen millî nitelik taşıyan öcel sektöre çeşitli imtiyazlar vererek, kapitalist yoldan kalkınma çabası içine girdi. Fakat sermaye birikiminin olmaması, yabancı tekellerin millî olduğunu iddia eden ticaret burjuvazisine el atması ve 1929 yılına kadar gümrük duvarlarının çok alçak olması - % 3 gümrük haddi - nedenleriyle sermaye sahipleri millî işletmeler kuramadılar. Bunun yerine, ithalât-ibracata ağırlık vererek, yabancı tekellerin aracı durumuna geldiler ve kolay yollardan sengin oldular. 1929 yılına kadar uygulanan bu politikanın fayda vermemesi Cumhuriyet Hükümeti'ni devletçiliği denemeye zorlamıştır. Devletçilik politikasına diğer bir sebep anti-emperyalist bir politika izleyen hükümetin Sovyetler Bir-

liği ile iyi ilişkiler içinde olması ve etkisinde kalmasıdır.

1930-38 yılları arasında, Osmanlı Devleti'nden kalan yabancı şirketlerin çoğunluğu millileştirilmiş ve işbirlikçi burjuvazinin bir kısmı tasfiye edilmiştir. Kalanlar ise, devletçilik politikası karşısında ezilmemek ve aracılık, müteahhitlik gibi yollardan ekonomik güçlerini arttırmak için gayret etmişlerdir. II. Dünya Savaşı döneminde, karaborsa ve spekülasyonlarla uğraşan bu sınıf palazlanma imkânı bulmuş ve devletçilikten rahatsız olduğu için, ekonomik gücü kontrolü altına almak gayesiyle, reformist burjuvazinin politik ağırlığına karşı çıkmıştır. Nitekim toprak ağalarıyla birleşerek Demokrat Parti'yi kurmuşlar, 1950'de politik gücü ellerine geçirmişlerdir.

1923-1950 dönemini şöyle özetleyebiliriz. Kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin hakim olduğu, ticaret burjuvazisinin yabancı tekellerle bağlarını tamamen koparmadığı ve anti-emperyalist politika içinde, reformist burjuvazi ile ittifak kurarak kapitalist yoldan kalkınmayı gerçekleştirmek için bocalama dönemidir. Kapitalist kalkınma gerçekleşmemiş ve burjuvazi dönüsü yaparak tekrar emperyalizm ile ittifaka girmek zorunda kalmıştır. Diğer taraftan 1945-50 yılları, Alman Faşizmi'nin çöküşü, Amerikan emperyalizminin ön plâna çıkıp yeni pazarlar aradığı ve çok partili şekli demokrasinin evrensel slogan haline geldiği dönemdir. Bu ortam geçici sınıfların emperyalizme ittifak içine girmelerine imkân vermiştir. Ayrıca etkenler arasında, Sovyetler Birliği'nin savaşta elde ettiği başarılar, sosyalist devrimler ve savaş yıllarında Türkiye'nin izlediği kaypak dış politika karşısındaki Sovyetler Birliği'nin tutumudur.

1950'den günümüze kadar olan dönem, emperyalizmin sömürü politikasına bağlı olarak güdümlü kapitalizmin sanayi sektöründe hakim olduğu ve yabancı sermayenin imalât sanayii -tüketime dönük- ile montaj sanayinin gelişimine hız vererek, tüm yatırım ve sömürü alanlarını ele geçirdiği dönemdir. Devletçilik

politikası terk edilmiş ve iğbirlikçi burjuvaziye yeraltı ve yerüstü kaynaklarını yabancı sermaye ortaklığı içinde sömürme iktidarı sağlayacak bütün tedbirler alınmıştır. Ağır sanayinin kurulması, emperyalist tekellerin hesabına gelmediği için, kontrolleri altında tuttukları ekonomik yapıda ağır sanayiye geçiş imkânsızdır. Sanayi sektöründe tüketime dönük imalât ve montaj sanayi temel iki sanayi kolu olmuştur. Yeraltı zenginlikleri ele geçirilmiştir. Mevcut sömürü çarkı, ağır sanayi bir yana, güdümlü kapitalizmin öngördüğü yatırımlara dahi dönüşmemiştir. Kârın bir kısmı dışarıya transfer edilmektedir. Kârın diğer kısmını ellerinde tutan sanayi ve ticaret burjuvazisine gelince: sanayi burjuvazisi, eline geçen kârın bir kısmını yarımını garanti altına almak için dışarıya transfer etmekte ve geri kalanını da sanayiye yatırmaktadır. Bu pay ağır sanayi için yeterlidir. Ve zaten hafif sanayiye yatırılmaktadır. Sanayi mahlûlünün dağıtımını kontrolü altında tutan ticaret burjuvazisi kredili satışlar ve karaborsesiyle büyük kârlar elde etmektedir. Ticaret burjuvazisi sermayeyisi sanayi yerine, kolay ve fazla kâr getiren inşaat ve benzeri alanlara yatırmaktadır. Son zamanlarda sanayi yatırımlarını hızlandırmak için sermaye birikimini sağlayacak kooperatifler ve kurumlar -O.Y.A.K. gibi- kârın tekrar sanayiye dönüşebilmesi içindir.

Sanayi sektöründe üretimin bir kısmı iktisadî devlet teşekkülleri tarafından yapılmaktadır. 1930-38 yıllarında kurulan ve işletmesini devletin üstlendiği bu kuruluşlar bugün verimsiz ve kayıpkar içindedirler. Daha çok tekstil, çimento, şeker ve cam sanayinde işletmeleri olan iktisadî devlet teşekkülleri 1950'den sonra bozuk bir işleyiş içine girmişlerdir. İşletmelerin bir kısmına yabancı sermaye ortak olmuş ve rasyonelleştirmeye çalışmışlardır. Eski yapısını muhafaza edenler de ise verim düşüktür. Politik nedenlerle, hatalı bir plânlama içinde kapasitesinden fazla işçi istihdam edilmektedir. Ve geri teknolojinin kullanıldığı bu işletmeler genellikle zarar etmektedirler.

Özellikle Anadolu'da yaygın olan küçük sanayinin önemli bir kesimi

mi emperyalizmin girişiyle tasfiye edilmiştir. Üretim araçları ve üretim metotları ilkel olan küçük sanayide maliyet yüksek olmaktadır. Bu sanayiye ellerinde tutan güçlerin bir kısmı D.P.'nin kredi politikasıyla palazlanmış ve emperyalist şirketlere ortak olmuştur. Yurdumuzda tüketim mahlûllerinin bir kısmı hâlâ küçük sanayi tarafından üretilmektedir. Küçük sanayi yabancı tekellerin varlığından zarar görmektedir. ve gelişme olanakları yok olmuştur.

Türkiye'de millî burjuvazi ve onun kontrolünde millî sanayi yok denecek kadar azdır. Emperyalist sömürü tüm yatırım alanlarını kontrolü altına aldığı için, bağımsız kapitalist işletmelerin yaşamaları çok zordur. Bazı yerli endüstri kuruluşları varsa da bunlar gerek hammadde ve üretim araçlarının temininde, gerekse üretilen malın pazarlanmasında emperyalizm ile ilişki içindedir. Öte yandan böyle işletmelerin sahipleri çoğunlukla basit emperyalist kollarında emperyalizmle ortaklık halindedir. Bu yüzden emperyalizmin tehlikesinde millî burjuvaziden bahsetmeyeceğiz.

2.) TARIM SEKTÖRÜ

Sanayide olduğu gibi tarım sektöründe de üretim emperyalizmin kontrolü altındadır. Günümüzde tarım sektörü, emperyalist sömürüye paralel, sanayi sektörünün tamamlayıcı ve onun yan sektörü durumundadır. Tarım sektöründe farklı üretim biçimleri bir arada bulunmaktadır. Önce tarım sektörünün Cumhuriyet dönemindeki gelişimine kısaca göz atalım. 1923-50 yılları arasında tarımda feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri hakim durumdaydı. Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimi çok zayıftı. Diğer taraftan sanayi de dahil, yurdumuzda kapitalizm öncesi üretim ilişkileri hakimdi. Toprakları ellerinde tutan toprak ağaları, toprakları, ortaklık ve kirsçilik yoluyla işletiyorlardı. Arazinin plânlı kullanılmaması ve makinalaşmanın azlığı üretim düşüklüğüne sebep oluyordu. Kapitalist gelişimin kısır olması ve geniş köylü yığınlarının sefaleti II. Dünya Savaşı'nda reformist burjuvaziye toprak reformu yapmaya zorlamıştır. Fakat toprak ağala-

rının politik yapıdaki gücü ve ticaret burjuvazisi, tefeci ve eşraf takımıyla kurduğu ittifak toprak reformunu engellemiştir. Amerikan emperyalizminin girişiyle D.P. tarım sektörünü geliştirerek kalkınmayı kendisine politika edinmiştir. Bu politika o zaman kalkınma için emperyalizmin gerici sınıflara kabul ettirdiği yoldur. Tarıma makina ve modern metotların girişi, toprakların genişletilmesi sonucu, belirli bölgeler, sanayi ürünleri yetiştiren kapitalist çiftliklerle dolmuştur. Toprak ağalarına tanınan geniş imkânlar kredi ve yardımlar sayesinde Akdeniz, Ege ve Marmara bölgelerinde kapitalist ilişkiler yoğunlaşmıştır. 1955 yılına kadar önem verilen bu politikada, bu yıldan sonra gevşeme olmuştur. Bunun önemli sebepleri, iktidarın ağalara kredi ve yardımları kısıması ve genişletilecek arazilerin azlığıdır. D.P. devrindeki gelişme hızını kaybeden tarımdaki kapitalist ilişkiler, güdümlü kapitalizmin yan sektörü şeklinde devam etmektedir.

Emperyalizmin amacı kapitalist çiftlikleri kendi işine yarayan hammaddeleri üretmeye zorlamaktır. Üretilen bu ürünler tekellerin hammadde ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Dış pazarı kontrol eden tekeller, fiyatları istedikleri gibi ayarlayarak kontrollarını devam ettirmektedirler. Tarımdaki kapitalist işletmeler üretimlerini belirli sanayi ürünlerine kaydırmışlardır. İhracatın önemli bir kısmını bu ürünler teşkil etmektedir. Pamuk, tütün, fındık, zeytin, şeker pancarı, konserve sanayi mamülleri, v.s.

Tarımda yoğun olan diğer bir üretim biçimi küçük köylü üretimidir. Esas kendi tüketimleri için ürettikleri ürünler tefeci ve tüccarın sömürüsü altındadır. Ürünlerini değerlendirme imkânından yoksundurlar. Kendilerine zor yetecek bir toprak parçası üzerinde, ilkel metotlarla üretim yapılmaktadır. Küçük köylü üretimi Orta Anadolu'da çok yaygındır. Diğer bölgelerde de önemli ölçüde mevcuttur.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da hakim olan feodal ve yarı-feodal

Üretim ilişkileri ekonomik yapıda önemli bir unsurdur. Toprak reformu yapılmadığı için tasfiye edilemeyen bu üretim ilişkileri, kapitalist ilişkilerin gelişmesiyle bazı bölgelerde tasfiye olmuştur. Feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin tasfiyesi iki yolla olmaktadır. Birincisi, sanayi ve tarımda gelişen kapitalist ilişkilerin zorlamasıyla olmaktadır. İkincisi ise, toprak ağaları ellerindeki topraklar üzerinde kapitalist çiftlikler kurmakta ve topraklarını estarak tefecilik, faizcilik, tüccarlık yapmakta ve şehirlere yerleşerek sermayelerini gayri menkullere yatırmaktadır (inşaat sektörü). Önemli oranda mevcut olan feodal kalıntılar içinde köylüler, serf, yarıcı, ortakçı ve kiracı durumundadırlar. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da yaygın olan bu üretim biçimi toprak reformu yapılmadıkça varlığını koruyacaktır. Çünkü yurdumuzdaki kapitalist ilişkilerin gelişimi ve toprak ağalarının gerici yapısı normal şartlarda feodal kalıntıları muhafaza edecektir. Feodal üretim ilişkilerinin bulunduğu bölgelerde verimlilik oldukça düşüktür. Ve ilkel metotlarla üretim yapılmaktadır.

I. BÖLÜM. TÜRKİYE TOPLUMUNDA SINIFLAR

Kaba hatlarıyla koyduğumuz ekonomik yapıdan hareket ederek sınıfların durumunu inceleyelim. Gerici sınıflardan bahsettikten sonra esas meselemiz olan ilerici sınıfları ele alacağız.

İşbirlikçi burjuvazi, ticaret burjuvazisi, toprak ağaları, seracı sınıflar, v.s. emperyalizm ile ittifak halinde olan gerici sınıflardır. Gerici sınıf ve tabakalar emperyalizmin sömürü ve zulüm politikası içinde doğal bir ittifak içindedirler. Bu ittifak toplumumuzun ekonomik-politik yapısının zorunlu bir sonucudur.

İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ: Daha önce anlattığımız gibi emperyalizmin kontrolü altında gelişen güdümlü kapitalizmin sömürü çarkını elinde tutmaktadır. Doğusu, güçlenmesi ve varlığını koruması emperyalizmle bütünlük halindedir. Amansız düşmanızdır.

TİCARET BURJUVAZİSİ: Mevcut düzenin devamından yana olan bu sınıf, ticarete sanayi memüllerinin dağıtımıyla -toptancı tüccarlar-, dış ticarete ithalât ve ihracat ile uğraşmaktadır. Kredili satışlar, karaborsacılık ve hatta faizcilik de yapan bu sınıf tarım sektöründe de geniş köylü yığınlarını kontrolü altında tutmakta ve aracı sınıfların da desteğinde varlığını sürdürmektedir. Yurdumuzun hemen hemen her yanına dağılan ve belirli merkezlerde mahallî bölgeleri de kontrol altında tutan ticaret burjuvazisi mevcut düzenden ayrı düşünülemez. Karşı-devrimcidir.

TOPRAK AĞALARI: Feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu bölgelerde yoğun olan ve hemen hemen Türkiye'nin her yerinde raslanan bu sınıf köylüleri emri altında çalıştırmakta ve elde ettikleri artı-ürünü değerlendirirler. Tüm gerici fikirleri ve tutucu davranışları özünde taşıyan toprak ağaları, köylüler üzerinde çağ dışı bir sömürü politikası uygulamaktadırlar. Geniş köylü yığınlarını kontrol altında tuttukları ve ulusal davranışlara karşı oldukları için bu sınıf 1945'ten bu yana Amerikan emperyalizminin sadık uşaklığını yapmaktadır. Birçok bölgelerde tefecilik, faizcilik ve ticareti de kimseye kaptırmamakta, hakimiyet kurduğu alanda ekonomik ve politik imtiyazı ellerinde tutmaktadır. Düşmandır.

TEFECİ VE EŞRAF TAKIMI: Ekonomik çıkarı iki yönlüdür. Birincisi, sanayi memüllerinin perakende dağıtımını, ikincisi ise tarım sektöründe sağladıkları kârdır. Tarımsal üretiminle uğraşmamalarına rağmen, bilhassa küçük köylü üretiminin yoğun olduğu bölgelerde büyük çıkarları vardır. Tefeci ve eşraf takımının önemi, küçük üreticileri, yoksul köylüleri ve tarım proleteryanını kontrolleri altında tutmasıdır. Çıkarlarının devamı mevcut düzenin devamına bağlı olduğundan, diğer gerici sınıflardan ayrı düşünülemes. Ve düşmandır.

Bürokratlar -sivil, asker-, teknokratlar ve esnafın bir kısmı da ekonomik çıkarları gereği gerici sınıfların yanında yer alırlar. Özellikle yüksek ihtisas sahibi bürokratlar ve teknokratlar,

yabancı şirket ve işletmelerde yüksek ücretle çalışmakta ve giderek buralara ortak olmaktadır. Ekonomik çıkarları yanında bu tabaka üzerinde emperyalist kültürün önemi büyüktür. Hisse senetleri, tahvillerle yabancı şirketlere ortak olan teknokrat ve bürokratlar, görevleri icabı gerici sınıflarla bütünlük içinde girmekte ve karşı-devrimci cepheye yer almaktadırlar. Esnaf ve zanaatkarın bir kısmında, daha doğrusu ekonomik durumları iyi olan kesiminde bir üst sınıfa geçebilme imkânı olduğundan ve mevcut düzenin tanıdığı karaborsacılık kredili satış ve tefecilikten yararlandıkları, ayrıca ekonomik krizleri çeşitli dalaverelerle atlatabildikleri için gerici sınıflara sarılmakta ve düşman safta yer almaktadırlar.

FARKLI ÜRETİM İLİŞKİLERİNİN BİRARADA BULUNMASI

Türkiye'de farklı üretim ilişkilerini -mülkiyet ilişkilerini- ellerinde tutan gerici sınıflar, emperyalizm ile ittifak halinde bulunup bir arada yaşamaktadırlar. Bu durum emperyalizmin II.Dünya Savaşı ile yurdumuza girişiyle meydana gelen ittifakın ekonomik ve politik yönleriyle devamıdır. 1945'ten sonra Amerikan emperyalizmiyle sıkı ilişkiler içine giren D.P., toprak ağaları, ticaret burjuvazisi, sanayi burjuvazisi, tefeci, esnaf, teknokrat ve bürokratları yani tüm gerici sınıfları içine alıyordu. Sanayi ve tarımda kapitalist üretim ilişkileri gelişmediği için feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri hakim durumdaki emperyalistlerle ittifak kuran D.P.'nin ağırlığını toprak ağaları ve ticaret burjuvazisi teşkil ediyordu. Emperyalizmin yurdumuza girişiyle çok partili hayata geçiş aynı zamana rasladığı için, geniş köylü yığınlarının oylarını kontrol etme ve politikalarını devam ettirme bakımından toprak ağalarının önemi daha da arttı. 1950'den itibaren kadar sanayi ve tarımda kapitalist üretim ilişkileri gelişmesine rağmen, eski ittifak devam etmektedir. İş-Birlikçi burjuvazi ve ticaret burjuvazisi, toprak ağaları ve aracı sınıflarla eski ittifakını bozma taraftarı görünmemektedir. Ve devam eden ittifakları önemini korumaktadır. Çünkü D.P.'nin

oluşturduğu sınıf ve tabakalar A.F.'nin ve diğer partilerin bün-yelerinde eksiksiz mevcuttur. Toprak ağaları ekonomik güçlerini devamlı yitirmelerine rağmen, diğer gerici sınıflar, henüz bu sınıfa karşı tavır almamakta, aksine onun tutucu yapısını korumasına yardımcı olmaktadır. Bu ittifakın başlıca sebepleri şunlardır :

1.) Yukarıda anlattığımız ve 1945'ten bu yana süregelen ittifakın devamıdır. Bugün politikada, toprak ağaları, eşraf, tefeci takımı ekonomik güçlerinden daha fazla oranda ağırlıklarını devam ettirmektedirler. Bunun önemli iki sebebi vardır. Birincisi 20 yıl önce çok güçlü olan bu sınıflar işbirlikçi burjuvazi ve ticaret burjuvazisi ile aynı zamanda emperyalistler için gerici ittifakın temel taşı idiler. Bu sınıflar geniş imkânlarla sahipti ve politik ağırlıkları çoktu. Hâlâ o ağırlık ekonomik güçlerine oranla lehlerine devam etmektedir. İkincisi ise, yurdumuzdaki çok partili dönem ve seçim sistemi, geniş halk yığınları üzerinde kontrolü olan bu sınıfların politikada önemli yer işgal etmelerini sağlıyordu. Fakat günümüzde veya daha ileride seçim sisteminin olmadığı bir askeri dikta ortamı da olsa, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi bu sınıflarla ittifakını devam ettirecektir. Şimdi anlatacağımız sebeplerle bunu daha iyi anlayacağız.

2.) Tarımda makinalaşma köyden şehire büyük bir göçe sebep olmuştur. Bu göç ise şehirlerde büyük bir işsizler ordusu teşkil etmiştir. Türkiye'de gelişen kapitalizm bu işçileri istihdam edecek güçte değildir. Toplumsal patlamalara sebep olacak bu durum işbirlikçi burjuvazinin aleyhinedir. Göçün ve işsizler ordusunun kontrol altına alınması, toplumsal patlamaların belirli ölçüde önüne geçecektir. Bu kontrolü sağlayacak güç ise köylüleri kontrol altında tutan toprak ağaları, tefeci ve eşraf takımındır. Bu yüzden işbirlikçi burjuvazi bu sınıflarla ittifak sürdürmek zorundadır.

3.) Özellikle son yıllarda güçlenen devrimci mücadele, geniş köylü yığınlarını da içinde almıştır. Bu durum gerici sınıfları ür-

kültür ve kendi aralarındaki çelişkileri minimuma indirerek sağlam bir cephe oluşturmalarına sebep olmuştur. Toprak ağaları, tefeci ve eşrafa bağlı köylülerin demokratik mücadelelerini bastırmak için en etkin yol, bu sınıfların köylüler üzerindeki baskı -ekonomik, politik- devam ettirmeleridir.

4.) Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da feodal ve yarı-feodal kalıntıların devamı gericiler açısından çok önemlidir. Bu bölgede yaşayan halk Kürt'tür. Bir taraftan ezilen bir ulus olarak tüm demokratik haklarından yoksun olup, dilleri ve kültürleri asimilasyona tabi tutulmaktadır. Feodal ve yarı-feodal kalıntıların tasfiyesi bu bölgedeki Kürtlerin uluslaşma sürecini hızlandıracak ve daha çok bağımsız düşünme imkânı sağlayacaktır. Halk Savaşı'mızda çok önemli yer işgal edecek olan bu bölge halkı üzerindeki gerici çemberin -ekonomik, politik, ideolojik- kalkması gerici sınıfların aleyhine olacak ve onlar için büyük tehlikedir.

İşçi sınıfı -sanayi ve tarım proleteryesi-, yoksul ve orta halli köylüler, şehir küçük-burjuvazisi ve lumpen-proleterya öslerinde sınıf çıkarları gereği emperyalizme karşıdır. Ve emperyalizm ile ittifak halinde olan gerici sınıflara karşı doğal bir ittifak kurmuşlardır. Fakat gerici sınıflar örgütlenmiş oldukları halde, ezilen ve sömürü altında bulunan bu sınıflar ve tabakalar ne kendi içlerinde ne de aralarında örgütlenmiş değildiler. Bu sınıf ve tabakalar mücadele içinde işçi sınıfı partisi ve halk ordusu içinde örgütleneceklerdir. Ve örgütlendikleri oranda mücadele geliyecek ve hız kazanacaktır. Tarihimizin hemen hiçbir devrinde demokratik hak ve özgürlüklerden faydalanamamış bu sınıf ve tabakalar yetersiz politik bilinç düzeyine sahiptirler. Bilinçlenmemiş olduklarından sınıf çıkarlarıyla temmen zıt olan davranışlarda bazen bulunabilirler. Fakat hızlı bir bilinçlenme süreci içinde dirler.

SANAYİ PROLETERYASI: Belli bölgelerde yoğunlaşmış durumdadırlar. Uzun yıllar demokratik hak ve özgürlükleri faşist kanunlarla

kasıtlanmıştır. 1925' te çıkan taktır-i sükûn kanunu ile bütün grev ve toplantı hakları engellenmiş, 1938' de de sendika kurmaları yasaklanmıştır. 1945' te sendika kurma hakları tanınmış, grev yapmaları 1960'a kadar engellenmiştir. 1961 Anayasası ile sendika kurma, grev ve toplantı hakları belirli oranda tanınmış, fakat yine de birçok kısıtlamalara tabi tutulmuşlardır. Örneğin Bakanlar Kurulu istediği grevi millî güvenliği koruma gerekçesiyle erteleyebiliyor yani kirabiliyordu.- İşçi sınıfına belirli haklar tanınırken, bazı kanunlar ve sarı sendikacilik yoluyla da işçiler kontrol altında tutulmak istenmiştir. Şimdiki halde sendikaların çoğu emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin damgasını taşıyan sarı sendika durumundadır. Zaten yeni çıkarılmak istenen kanunlarla yeni yeni ortaya çıkan devrimci sendikalar baskı altına alınmak ve Türk-İş - A.B.D.' den aldığı yardım ve kredilerle işbirlikçilerin hizmetindedir.- İçerisinde eritilmek istenmektedir. Bütün çabalara rağmen 1960' ten sonra işçi sınıfının mücadelesi gelişmiş, bilinçlenme ve örgütlenme hızlanmış ve ekonomik taleplerin dile getirildiği eylemler yoğunlaşmıştır. Hatta işçi sınıfının yoğun olduğu bölgelerde ekonomik grevlerin yanı sıra politik grevler gelişmeye başlamıştır. 15-16 Haziranda işçi sınıfı işbirlikçilere gücünü göstermiş ve gözlerini korkutmuştur. Bundan sonra işbirlikçi politika bütün gücüyle işçi sınıfının bilinçlenmesini, örgütlenmesini önlemeye çalışmış, işçi sınıfı üzerinde baskı ve terörü yoğunlaştırmıştır.

İşçi sınıfının çoğu köylerden gelmez ve halâ köylerinde bağlarına temas koparmamışlardır. Ve köyleriyle ilişkilerini sürdürmektedirler. Bu ilişki kırsal şehire gelişecek olan Halk Savaşı'ımızda önemli bir rol oynayacak ve devrimci mücadeleyi kolaylaştıracaktır. Ortak Pazar ülkelerinde, özellikle Almanya, Fransa ve Hollanda'da yoğunlaşmış yarım milyon üzerinde işsiz çalışmaktadır ve bu Türkiye' deki işçilere oranla çok yüksek bir rakamdır. Yurt dışında çalışan işçilerimiz, Türkiye'ye döndüklerinde devrimci mücadeleyi büyük ölçüde etkileyeceklerdir. Bunların bir kısmı dön-

düklerinde küçük üretici veya küçük-burjuva durumuna gelecekler fakat bunların da büyük bir kısmı durumlarını devam ettiremeyecek ve tekrar proleterleşecektir. Bu grubun içinden seçme bir kesim ise, beyinleri yıkamak ve diğerleri üzerinde hoş bir görüntü yaratmak amacıyla kredilerle ve yardımlarla zenginleştirilecek, hatta bazı kooperatiflere ve sanayi kuruluşlarına üye edileceklerdir. Esas büyük çoğunluk döndüğünde, sınıfsal yapısında hiçbir değişiklik olmayacak, hatta büyük bir kısmı işsizler ordusuna katılacaklardır. İşsizler ordusunun eritilmesinde ve döviz rezervlerimizin arttırılmasında büyük fayda umulan Avrupa'ya işçi göçü, döviz rezervlerimizin artmasında yardımcı olacak fakat işsizler ordusunun eritilmesine belirli bir orandan fazla fayda sağlamayacaktır. Belirli bir müddet sonra -hatta artık şimdi- yurt dışına işçi göçü işsizler ordusunun üyelerinin değişimini eklemini alacaktır. Çünkü artık Ortak Pazar ülkelerinin de işçi istihdam kapasiteleri dolmuş ve dolmak üzeredir. Ancak bir kısım işçi döndükten sonra, diğer bir kısım gidebilecek duruma gelmiştir. Yurt dışındaki işçilerin döndüğü yeni problemleri yaratacaktır. Çünkü işçi sınıfının faydalanabileceği hemen bütün haklardan faydalanan ve bu demokratik haklar ve özgürlükler sayesinde modern işçi sınıfı anlayışına sahip olan, sınıf bilincine varan yurt dışındaki işçilerimiz döndüklerinde ekonomik ve politik bakımlardan ileri anlayışlara sahip olacaklardır ve Türkiye'de tatmin olamayacaklardır. Ekonomik alanda ve buna bağlı olarak politikada da itici bir rol oynayacaklar, ileri hamlelere ve patlamalara sebep olacaklardır. Yurt dışında çalışan işçilerimiz devrimci mücadelemizde önemli rol oynayacaklardır.

TARIM PROLETERYASI: Tarım makinesinin girmesi ve neticesinde tarımda kapitalist ilişkilerin gelişmeye başlaması ile, tarım proleteryesinin sayısı artmaya başladı. Çoğunlukla Akdeniz, Ege, Marmara bölgelerinde kapitalist çiftlikler ortaya çıkmakta, çeşitli bölgelerde de devlet çiftlikleri -üretme çiftlikleri, haralar- kurulmaya başlandı. Fakat tarımda üretimin hemen bütün bölgelerde devrimci olmasa, tarım proleteryesinin çoğunluğunun sevsizlik işçi

durumunda olmasını sağladı. Bu çoğunluk kısım işsiz durumuna düşmektedir ve ertesi yaz için avansa verilerek çok düşük ücretle çalışmayı kabul etmeleri sağlanmaktadır. Devlet çiftliklerinde de çeşitli dalaverelerle devamlı işçi durumuna gelmeleri önlenir, kısaca doğru çoğuna yol verilir. Sanayi proleteryasından çok daha fazla köylülerle ilişki halindedirler, hatta bir kısım köylülükten daha tamamen kopmamıştır. Köylülük içinde proleterleşmeye doğru bir süreç içinde olan kesim büyük bir ağırlık taşır. Yoksul köylülerin büyük kısmı bu süreç içindedir. Kışın teşkil ettikleri işsizler ordusunun bir kısmı kışa köylerinde, bir kısmı da şehirlerde geçirir. Orta ve Doğu Anadolu'daki yoksul köylülerin büyük kısmı aileleriyle birlikte kapitalist çiftliklerde çalışmaktadırlar. Devamlı üretim içinde olanlar dışında, işsizler ordusunu meydana getirenler kış sonuna doğru karınlarına doyuramaz hale gelirler ve çok az bir ücretle çalışmayı kabullenirler. İçinin çok bol olması ücretin çok düşük olmasına sebep olur. Çalışma şartları sanayi proleteryasından daha zor, işgünü daha uzundur. Devamlı üretim içinde olmayan çoğunluğun, devamlı bir erada bulunmalarını ve her an işten atılma tehdidi altında olmaları -hiç bir demokratik hakka sahip değildir, arkalarında büyük bir işsizler ordusu vardır.- Örgütlenmelerini çok zorlaştırır, grev yapma gibi olanaklarını ise tamamen imkânsızlaştırır. Emeklerinin çok altında ücret alan tarım proleteryası hayasızca sömürülür.

Köylülükle bağlarının çok sıkı oluşu, çoğunun daha köylerinden kopmamış olmaları devrimci mücadeleye büyük kolaylıklar sağlar. Yoksul köylülerle beraber mücadelenin başından itibaren gönüllü destekleyici olacaklar ve Halk Savaşı'mızda Halk Ordusu'nun temel insan gücü kaynağın teşkil edeceklerdir.

KÖYLÜLÜK:

Yoksul köylüler: Az topraklı, topraksız, kiracı, ortakçı ve yarı-proleter unsurlardır.

Elinde geçimini sağlayacak yeterli toprak olmadığı halde kırsal

bölgede yaşamını sürdüren kesimdir. Toplumumuzda yaşama standardına göre bu alt sınıflarda olan yoksul köylüler toprak ağaları, elçiler, tefeciler tarafından hayasızca sömürülmektedir.

Ailesiyle beraber şehire göz imkânını da bulamayan yoksul köylüler doğuda hemen hemen serf durumundadır. Hiçbir demokratik hak ve özgürlüğü yoktur. Yaşantısına sürdürebilmesi, aşmanın -ve tefecinin kendisine iş ve kredi vermesiyle mümkündür. Bunu bilen ağa ve tefeci takım, yoksul köylüleri baskı ve tehdit altında tutmakta, bu da işbirlikçi politikanın çok işine yaramaktadır. Eütün baskılara rağmen yoksul köylülük toprak arzusunu 1960' tan sonra yapılan toprak işgalleriyle belli etmiş ve mücadele isteğini göstermiştir.

Yaşantısıyla proleteryaya en yakın olan tabakadır. Yoksul köylülerin çoğu mevsimlik işçi olarak, kapitalist çiftliklerde veya şehirlerde bilhassa inşaat sektöründe çalışmaktadır. İşçi sınıfı ideolojisini kavramaları çok kolay olmaktadır.

Kaybedecek çok az şeyi olan yoksul köylüler, tarım proleteryasıyla Halk Ordusu'nun temel gücünü teşkil edeceklerdir. Kırsal bölgede yürütülecek mücadeleye başından itibaren -toprak ve özgürlük uğruna katılacaklardır.

Orta köylüler (Küçük üreticiler) Küçük üretim Orta Anadolu, Karadeniz ve Marmara'da çok yaygındır. Üretim metotları ilkel olmakla beraber, yeterince gelişmiş değildir. Tarım sektöründeki küçük üreticiler, bankalardan yeterli kredi temin edemedikleri için, tefecilerden faizle kredi almak zorunda kalmaktadırlar. Bu ise yoksullaşmalarına sebep olmaktadır. Nüfus artışını istidam edebilecek sanayi kuruluşları olmadığı için, toprak gittikçe küçülmekte ve küçük üretici yoksullaşmaktadır.

Bazı bölgelerde kurulan üretim kooperatifleriyle, mahsüllerini daha iyi değerlendirmeye çalışmaktadırlar. Tarımda köklü reformlar yapılmasını arzulamaktadırlar. Devrimci cepheye yer alırlar. Dev-

İkinci Savaşı ve Halk Ordusu'nu, yoksul köylüler kadar olmasa bile destekleyeceklerdir. Fakat yapıları gereği başlangıçta çekingen davranacaklardır. Bu sınıf arasında yapılacak devrimci çalışma, devrimci mücadeleyi desteklemelerini ve mücadeleye katılmalarını izlandıracaktır.

Ençin Köylüleri: Kapitalist ve kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin yitimin olduğu bölgelerde ortaya çıkan, kapitalist toprak sahi durumuna yadaözleminde olan zengin köylüler bilhassa Orta Anadolu'da güçlüdürler. Ana babadan kalma zenginlerdir. Genel olarak köylerde büyük topraklara sahiptirler. Ya yarıcı veya ortaklıkla topraklarını işletirler yada yanlarında belirli sayıda işçi çalıştırırlar. Bir kowde birkaç adet olan zengin köylülerden biri çoğunlukla o köyün muhtarıdır, köylülerini ve oylarını belli madda kontrolleri altında tutarlar. Bu bakımdan politik güçleri önemlidir. Bir kısmı nefecilik ve faizcilikle de uğraşır. Diğer bir kısmı da kapitalist çiftliklerin geliştiği bölgelerde gelişmiş işletmelerdir. Bu bölgelerde, yanlarında işçi de çalıştırırlar. Fakat daha gelişmiş kapitalist işçi durumuna gelmeleri zordur. genellikle geçici işçi oylarlar. Hiç değilse tarafsızlaştırmaya çalışmalıyız.

LUMPEN-PROLETARYA: Toprak araktor ve makinelerin girişi, az topraklı ve topraksız köylülerin, kırsal bölgedeki asgari yaşama şartlarını da ortadan kaldırmış ve onları şehre göçe zorlamıştır. Şehirlerle biriken bu nüfus fazlası istinden edilemediği için, özellikle büyük şehirlerde büyük bir işsizler ordusunu ortaya çıkmıştır.

Lumpen-proleterya yaşamını sürdürmek için her türlü işe girip çıkmaktadır. Kervani hayvanlar için daha çok, mevcut düzenin kanunsuz bul ettiği işleri yapmaktadır. Kaçakçılık, kumar oynatma, beyaz din ticareti gibi işlerde uğraşan lumpen-proleterya daha çok arjuvaların ve küçük-burjuvaların sirtından geçinmektedir. Sermalar olarak hayatını ortaya koyan lumpenler genellikle atak ve gışkendir.

Devrimciler bu tabakayı örgütlemek ve devrimçi cepheye kazandırmak için çalışmalıdırlar. Lumpen-proleteryanın ihmali, bu sınıfın parayla karşı-devrimcilere hizmet etmesine yol açacaktır. Nitekim bazı yerlerde faşistler lumpen-proleterleri kendi amaçlarına hizmet ettirebilmektedir.

Lumpen-proleterlerden mücadelenin başından itibaren Halk Ordusu'na katılmalar olacaktır. Kollektif hareket etmeye alışık olmayan ve ferdî yanları ağır bssan lumpenler üzerinde politik çalışmaya önem verilmelidir.

ŞEHİR KÜÇÜK-BURJUVAZİSİ: Memurlar, teknokratlar, öğretmenler, sey-yar satıcılar, zanaatkarlar, serbest meslek sahipleri, v.s. şehir küçük-burjuvazisini teşkil ederler. Çeşitli farklılıklar göstermelerine rağmen hepsi de emperyalizmin ve mevcut düzenin varlığından memnun değildirler. İş güvenlikleri yoktur. Ekonomik haklar talep etmek için kullanacakları demokratik direnme hakları çok azdır. Ekonomik krizlerin sonunda ortaya çıkan zam ve vergilerin en büyük yükünü bu sınıf taşır. Hayat pahalılığı ve enflasyondan en çok sabit gelirliiler zarar görmektedir. Maaşlarının yükselmesi, gerekli demokratik direnme haklarından yoksun oldukları için, fiist artışlarından çok sonra gelmektedir. Ne kendi istikballeri ne de çocuklarının eğitimi ve geleceği garanti altına alınmış değildir.

Mevcut statükodan en fazla zarar gören dar gelirli memurlar ve öğretmenler 1960-71 döneminde rahatsızlıklarını sık sık hissettirmişlerdir. Öğretmenler hem ekonomik durumlarının bozuk olması, hem de meslekleri ve kökenleri itibarıyla yurt gerçekleriyle yakinen ilgili olduklarından, zaman zaman bütün yurt çapında politik yönü de olan eylemlere girişmişlerdir. Teknokratlar ve dar gelirli memurlar da boykotlarla memnuniyetsizliklerini belli etmişlerdir.

Şehirlerde oturan ve haberleşme imkânlarından faydalanan bu sınıf, politik eylemlerden kolayca etkilenmekte ve belli ölçüde bilinç-

emektedir. Bu sınıf kurtuluşunun ilk şartının, mevcut statükonun kaldırılması olduğunu az çok kavramıştır. Devrimci eylemin güç kazanması ve hızını arttırması bu sınıfın örgütlenme ve direnmelemini hızlandıracaktır. Millî Cephe'de bazı cepheleleri aktif, bazıları da pasif olarak yer alacaklardır.

snafılar, daha önce de söylediğimiz gibi çoğunlukla gerici cephele yer almaktadır. Bir kısmı kaypak davranır, Kurtuluş Savaşı'ndaki kaypak davranan bu tabakaya da hiç güvenmemelidir.

zanaatkârlar, bağımlı sınıfinin gelişme sürecinde ikili bir özellik taşımaktadır. Bir kısmı tamamen yoksullaşmış proleterleşmekte, bir kısmı ise palazlanarak işbirlikçilerin arasına girmektedir. Anadolu'da proleterleşmeye mahkûm olan zanaatkârlar, devrimci mücadeleyi destekleyeceklerdir. Daha önce de belirttiğimiz gibi askerî bürokrat ve teknokratların bir kısmı çıkarları gereği gerici sınıflar ittifakı içindedirler. Bunların bir kısmı da mücadeleyi destekliyecek hatta katılacaklardır. Hem küçük-burjuvazinin bu kimliğini iyice açıklamak hem de genel olarak gerekli gördüğümüzden ordunun yapısında inceleyelim.

ORDUNUN YAPISI

Genel tahlilde devletin en güçlü baskı aracı olan ordu, geri kalmış ülkelerde ikili bir yapı içindedir. Emperyalizm, sömürdüğü her ülkede o ülkenin ordusunu kendi kirli işleri için kullanmaya çalışır. Fakat sömürülen ülke halkının tepkisi ordusunda görülür. Her kalmış ülke ordularında radikal ve ilerici subayların yanı sıra, işbirlikçi politikadan ve emperyalizmden yana olan subaylar irarada bulunmaktadır. Bazı ülkelerde radikal subaylar, gerici-eri tasfiye ederek iktidarı silah zoruyla ele geçirmektedirler Suriye, Irak, Libya, v.s. de olduğu gibi-. Bazı ülkelerde ise emperyalizm ve onun işbirlikçisi subaylar orduyu kontrol altına alarak onu emperyalizmin hizmetinde kullanabilmektedirler -Güney

Kore, Güney Vietnam, İran, Yunanistan, v.s. de olduğu gibi-. Bugün 12 Martta yurdumuzda da ordu kesin olarak gerici ve işbirlikçi subaylar tarafından kontrol altına alınarak, emperyalizmin ve işbirlikçi politikanın halk yığınlarına karşı baskı aracı haline gelmiştir.

Parçalanmış Osmanlı Ordusu'nun ilerici anti-emperyalist kanadından gelen subaylar 1923'te halk kitlelerini de peşlerinden sürükleyerek emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı vermişlerdir. İçinde ilerici ve radikal güçleri barındıran ordu, 1960'ta da geçici olarak tutucu güçler ordusuna son vermiştir.

İçinde ilerici ve radikal güçleri barındıran ordu, 1950'den beri emperyalizm tarafından Amerikanlaştırılmaya çalışılmaktadır. 1960 deneyi ile işbirlikçiler ordunun kendileri için ne denli büyük bir tehlike olduğunu daha iyi gördüler ve 1960'tan sonra ordunun radikal bir güç olarak iktidara gelmesine engel olmak, uzun dönemde de emperyalizmin hizmetine girmesi için çalışmalarına hız verdiler. Bu amaç için önce ordunun sınıfsal yapısı değiştirilmeye başlandı. Subay ve Assubayların maaşları arttırıldı. Çok ucuz kiralanan lojmanlar, orduevi içindeki çeşitli sosyal imkânlar, subayların halktan kat kat üstün bir ekonomik duruma ve yaşantıya sahip olmalarını ve halktan tecrit olmalarını sağladı. O.Y.A.K. kanalı ile subaylar montaj sanayiine ortak edilerek, soygun düzeninden, yüksek rütbelilerinden bağlanarak ordunun elemanlarının da peş emelleri sağlandı. Yine özellikle yüksek rütbeli subaylar, hafif sanayiye ve turizm şirketlerine ortak edilerek, kolay ve tatlı para kazanma yolları onlar için açıldı.

Her ne kadar assubayların maaşları son zamanlarda arttırıldıysa da, bunların ordu içindeki yerleri ve subaylarla ilişkileri, assubayları tabakalaşmaya ve subaylardan değişik bir yapıya sahip olmaya itmektedir. Kökenleri itibarıyla ezilen ve sömürülen sınıflardan olan assubaylar devrimci cepheye daha yakındırlar.

Erler ise geçici bir süre ordu içinde yer alırlar. Geldikleri sınıf ve tabakaların özelliğini taşırlar. Çok sert bir disiplinle subaylara ve emir-kumanda zincirine bağlıdırlar. Bu nedenle kısa dönemde tavır takımları beklenemez. Mücadelenin ileri dönemlerinde, kitle halinde katılmaları olur.

12 Marttan sonra devrimcileri ezme ve yoketme politikası ordu içinde de uygulanı. Ordu içerisindeki en ilerici unsurlar hapse atılıp yargılandı, yüzlerce de ordudan atıldı. Ordudan atmak için yeterli sebep bulunamayan subay ve assubaylarında yerleri değiştirildi. Çıkarılan kanunlarla örgütlenmeleri ve politik çalışma yapmaları engellendi. Hiç şüphe yok ki bugün de ordu içinde, ilerici, radikal unsurlar vardır. Fakat bu unsurların toplu ve iktidara yönelik hareketleri beklenemez, kısa dönemde devrimci mücadeleye ancak fert olarak katkıda bulunabilirler.

III. BÖLÜM. MİLLÎ MESELE

Millî mesele hakkındaki görüşümüzü ortaya koyarken iki noktayı sızlilikle gözden uzak tutmamak gerekir. Birincisi tahlilimizi yaparken ülkemizin özel iktisadî yapısını gözönüne almak, meselcyi ulusal değil sınıfsal temele dayandırmak ve hakim çelişkiyi hiçbir zaman gözden kaçırmamak gerekir. İkinci olarak, önümüzdeki devrimci adımın yararına olacak pratik çözüm yolları aramak ve ileride ortaya çıkacak detaylar üzerinde lüzumsuz gevezelikten kaçınmaktır.

Kurtuluş Savaşı'na Türkiye'nin sınırları içinde yaşayan bütün ulusların ilerici ve anti-emperyalist sınıf ve tabakaları aktif olarak katıldılar. Bağımsızlık savaşının sonunda kurulan hükümette Türk milliyetçileri hakim durumdaydı. Bu nedenle Türkiye'nin sınırları içinde yaşayan hiçbir ulusa demokratik hak ve özgürlükleri tanınmadı, tam tersine bütün uluslar assimile edilmeye başlanarak Türk ulusu imtiyazlı duruma getirilmeye çalışıldı. Broşürün daha önceki bölümlerinde anlatılan iktisadi gelişme tüm Türkiye için geçerli-

dir. Bu gelişimin neticesinde burjuvaların "Türk, Kürt, Arap v.s." işbirlikçi durumuna gelişimi, toprak ağaları ve aracı sınıflara ittifağa girerek bütün ilerici ve emekçi sınıflar üzerinde iktisadî sömürü ve baskı politikası uyguladıklarına anlattık. Türkiye'deki asimilasyon politikasının neticesi olarak azınlıktaki uluslar üzerinde terör ve baskı, iktisadî baskının yanısıra yer alır. Türkiye'deki iktisadî ve sosyal gelişim tüm emekçi sınıf ve tabakaların çıkarlarına birleştirmiştir. Türkiye'nin bugünkü yarı-bağımlı iktisadî yapısı içinde bütün burjuvalar -hangi ulustan olursa olsunlar- işbirlikçi durumundadır, yani gayri-millîdirler. Bir Türk burjuvası nasıl ulusal çıkarlara ihanet etmişse, bir Kürt veya Arap burjuvası da işbirlikçi ilişkiler içine girmekle kendi ulusuna ihanet etmektedir. Ağa, tefeci, bezirgân bakımı ise kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin devamı için ulusal devranışlara karşıdır.

Devrimci bir anlamı olan halk kavramı, soyut anlamda bir terim olup, değişik şartlarda farklı anlamlarda kullanılır. Günümüz şartlarında halk kavramı A.B.D. emperyalizminden zarar gören tüm sınıf ve tabakaları kapsamaktadır. Anti-emperyalist mücadelede ittifağ eden işçi sınıfı ve müttefikleri halk kavramı içinde yer alırlar. Yani halk terimi bu dönemde devrimci sınıf ve tabakaların bir adıdır. Bunun gereği olarak ezilen ve sömürülen tüm sınıf ve tabakalara -tüm uluslardan- Türkiye Halkı diyoruz. Bugün Türkiye'deki tüm emekçi sınıf ve tabakaların düşmanı, emperyalizm ile ittifağ halinde bulunan işbirlikçi burjuvalar, toprak ağaları ve aracı sınıflardır. Emperyalizmin kovulması ve işbirlikçilerin tasfiyesi sonunda ortaya çıkacak demokratik halk idaresinde, bütün ulusların demokratik hak ve özgürlüklerini seğmelerini mümkün olacaktır.

Biz sosyalizmin kuruluşu için verdiğimiz mücadele içinde Türk, Kürt, Arap; v.s. uluslarından geniş halk kitlelerini güçlü bir örgüt içinde bütünleştirmeyi ve ortak düşmana karşı güçlü bir cep-

he kurmayı işçi sınıfı ideolojisinin ve Türkiye devrimi stratejisinin gereği sayıyoruz. Bunu gerçekleştirmeye çalışırken bütün ulusların eşitliğine ve "her ulusun kendi kaderini" tayin etme hakkına titizlikle saygı gösterip her türlü imtiyazlara karşı çakıyoruz. Türkiye'nin özel iktisadî ve sosyal yapısı içinde Kürt emekçilerinin sınıfsal çıkarları da ancak Türkiye halkının ortak mücadelesiyle sağlanır.

Hiç şüphe yok ki; Türkiye'nin toprak bütünlüğü içindeki iktisadî hayatın bütünleştirilmesi emekçi sınıfların yararına olacaktır. Türkiye'nin iktisadî yapısının gelişimi, coğrafi şartları, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri bu bütünlüğü gerekli hale getirmiştir. Kapitalist gelişimin yavaş olduğu ve feodal ilişkilerin ağır basması Doğu ve Güneydoğu'da ayrılıkçı bir politika izlenmesi Kürt burjuvazisinin, Kürt emekçileri üzerindeki hakimiyetlerini devam ettirecektir. Ve bu politika kesin olarak emekçi sınıf ve tabakaların çıkarlarına aykırıdır. Burjuvazinin yürüttüğü mücadelenin sonunda ortaya çıkacak devlette burjuva milliyetçiliği hakim olacaktır. Bu milliyetçilik ise diğer ulusların emekçileriyle Kürt ulusunun emekçileri arasında kültürel ve iktisadî bir duvar örecektir. Bu duvar Türkiye'deki yaşayan bütün ulusların emekçilerinin çıkarlarına karşı olacaktır. Yürütülen ayrılıkçı politika sonunda burjuva milliyetçiliğinin hakim olması halinde böyle ayrılıkçı bir politikanın başarı ihtimali çok az da olsa bizim görüşümüz buna karşı mücadeleye emektir. Biz mücadelenin hiçbir döneminde işçi sınıfının savaşçısı olduğumuzu, genel olarak tüm dünya işçilerinin özel olarak da Türkiye proleteryesinin sınıfsal çıkarlarını ön plana almamız gerektiğini hiçbir zaman unutmamalıyız.

Şahane önce de belirttiğimiz gibi emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı verilen mücadelede bütün TÜRKİYE HALKI'nın çıkarları ortak olacaktır. Bu nedenle mücadelenin güçlenmesi ve başarı şansının artması bütün ulusların emekçi kitlelerinin güçlü bir örgüt içinde -işçi sınıfı partisi ve halk ordusu örgütlenmesiyle sağlanabilir.

Askerî saferin kazanılıp, demokratik bir halk idaresinin kurulduğundan sonra talî çelişkilerden dolayı uluslararası çelişkilere sıra gelecektir ve her ulus kendi özel meselelerine tüm emekçi sınıfları yararına işçi sınıfı ideolojisi ışığında bir çözüm yolu bulacaktır. Ve Türkiye'deki tüm emekçilerin çıkarlarına en uygun çözüm yolu da BÖLGESEL ÖZERKLİK olacaktır. Bölgesel özerkliğin sınırlarını ve kapsamını ancak aynı sosyal ve iktisadî yaşantıya sahip olan halkların kendileri tayin eder. Biz bu özerklikte titizlikle Türkiye'de uluslararası -sosyalist- kültürün ve iktisadî yapının korunmasına çalışmalıyız. Çalışmalıyız, çünkü sosyalist uluslararası kültür ve iktisadî ilişkiler bütün çalışan sınıf ve tabakaların çıkarıdır.

IV. BÖLÜM, MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM

Emperyalizmin hegemonyası altında, yarı-bağımlı, az gelişmiş kapitalist bir ekonomiye sahip olan Türkiye'de devrim stratejisi Millî Demokratik Devrimdir. Türkiye devriminin temel mücadele kuralları olan M.D.D. stratejisinin toplu yapısının detaylarına inmeden belirgin özelliklerini ve genel hatlarını kısaca açıklayalım.

Devrimci mücadelede çeşitli fraksiyonların farklı yorumları birçok M.D.D. anlayışı çıkararak ve bu stratejinin farklı yorumlarından, değişik politik mücadele yöntemleri çıkmıştır. Bunun için de, sosyalist devrimin ön şartı olan M.D.D.'nin temel ilkeleri ve halk savaşı konusundaki görüşlerimizi belirtceğiz. Tahlilleri detaylara inmeden, mevcut şartlardan hareket ederek, pratik ve örgütsel sorunlarımızdan soyutlanmadan yapmaya çalışacağız.

Hepimizin bildiği, fakat belirtmekte yarar gördüğümüz, Türkiye'de hakim çelişkinin emperyalizm ile halk kitleleri arasındaki çelişki olduğu, noktadan hareket edeceğiz. Bu hareket noktasının ifade ettiği gerçek şudur: emperyalistler ve yerli ortakları, Türkiye halkı üzerinde bir sömürü ve zulüm politikası uygulamaktadırlar.

Gerici politikanın uygulayıcısı olan emperyalistler ve usaklarıyla halkımız arasındaki çelişki uzlaşmaz çelişkidir. Emperyalist politikanın sömürsü altındaki halkımızın kurtuluşu, uzlaşmaz olan bu çelişkinin çözümüne bağlıdır. Ancak o zaman gerici sınıfların kıskaçı altında bulunan halkımız kurtulacaktır.

İşçi sınıfı kendi iktidarını gerçekleştirecek politik mücadelesi gereği bu uzlaşmaz çelişkiyi çözüme bağlamak zorundadır. Yani işçi sınıfı, sosyalist devrimin önünde bir engel olan bu emperyalist ve zulüm politikasına son verecektir. Emperyalizmin sömürsü altındaki diğer sınıf ve tabakalar da, işçi sınıfının yanında, kendi sınıfsal çıkarları gereği mücadele etmektedir. Halkımızı meydana getiren ezilen sınıf ve tabakalar kendilerini sömüren emperyalistler ve usakları ittifakına karşı doğal bir ittifak içine girerler. Halk kitleleri emperyalizme karşı verdikleri mücadelede, ortak çıkarlarını bünyesinde taşıyan ve ayaklarındaki çelişkileri iktidari planda tutan zorunlu bir ittifakın "ezilen sınıf ve tabakalar" içindedirler. Bu ittifak gerici sınıf ve tabakalara karşı kurtuluş mücadelesi veren ilerici sınıf ve tabakaların birliğidir.

Halk kitlelerinin emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı oluşturmaları böyle bir ittifak anti-emperyalist çözüme gidecek ve gerici iktidara son vermek amaç olduğu için, tüm gerici güçlere karşı yürütülecektir. Ve halk kitlelerinin iktidari alışı gerici politikanın ve sömürünün sonu olacaktır. İktidar değişikliğinin yapısını ise şu şekilde tanımlayalım. Türkiye'de değişik üretimin biçimlerinin mevcut olması -üretim ilişkileri ve üretici güçler-ezen ve ezilen sınıflarla farklılık yaratmaktadır. Özellikle kapitalist üretim ilişkileri ve kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin mevcudiyeti, politik yapıda da gerici bir sınıflar koalisyonu meydana getirmektedir. İşbirlikçi burjuvazi, toprak ağaları, tefeci, eşraf ve mütegalibenin politikada ağırlık taşımaları bundandır. Böylece emperyalizm, farklı üretim biçimlerinin yarattığı gerici bir sınıflar ittifakına dayanarak politikasını sürdürmektedir. Bu

sömürü ve zulüm politikasının adı ise gerici sınıflar diktatoryasıdır. Halk kitlelerinin gerici sınıflar diktatoryasını yıkmak için verdikleri Halk Savaşı, ezilen sınıf ve tabakaların ittifakıyla başarıya ulaşacaktır. Halk Savaşındaki bu devrimci sınıf ve tabakalar ittifakı gerici sınıflar diktatoryasını yıktığı zaman gerçekleşecek iktidar şekli bir halk iktidarıdır. Halk iktidarının sınıfsal karakteriyle, halk savaşı dönemindeki sınıflar ittifakının karakteri aynıdır. M.D.D. süresinde iktidar değişikliği gerici sınıf ve tabakalar diktatoryasının yıkılıp, ilerici sınıf ve tabakalar diktatoryasının kurulması şeklinde olacaktır. Bu yüzden M.D.D. mücadelesi bağından sonuna kadar ezilen sınıf ve tabakaların politik mücadeledeki ittifakıdır. Başka bir ifade tarzıyla önümüzdeki devrimci adının M.D.D. olmasını zorunlu kılan etken, temel çelişkinin çözümü için gerekli sınıflar ittifakıdır.

Sosyalist devrimde işçi sınıfıyla ittifaka girecek sınıf ve tabakalarla, anti-emperyalist mücadelede -M.D.D. süreci- işçi sınıfıyla ittifaka girecek sınıf ve Tabakalar farklıdır. Sınıfsal karakterleri gereği sosyalizme karşı olan ve Sosyalist devrimde işçi sınıfına karşı koyması muhakkak olan bazı sınıf ve tabakalar bu dönemde sınıfsal karakterleri gereği emperyalizme karşı olup, işçi sınıfı yanında yer alacaklardır. Emperyalizmin kontrolü altındaki yurdumuzda önümüzdeki devrimci aşamanın M.D.D. olması, fakat sosyalist devrim olmaması, iki devrimin gerektirdiği, işçi sınıfı müttefiklerinin farklılığından gelmektedir.

Toplumumuzun soyo-ekonomik yapısını incelediğimiz zaman farklı üretim biçimlerinin birarada bulunduğunu görürüz. Emperyalizmin sömürü politikasına bağlı olarak gelişen güdümlü bir kapitalizm ve tarım kesiminde ağırlık kazanan kapitalizm öncesi üretim ilişkileri devam etmektedir. M.D.D. konusunda şöyle bir görüş ileriye sürülmektedir: Türkiye'de hakim üretim biçimi feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri olduğu için veya emperyalist sömürüye karşı çıkacak bir millî burjuva sınıfı olduğu için, önümüzdeki dev-

rimci adı M.D.D.'dir. Bu tablile bağlı olarak feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri hakim olmazsa M.D.D. geçerli değildir sonucunu çıkarıyorlar. İddialarını pekiştirmek, toplumumuzda feodalizmin fişkırdığını göstermek için, gelişen kapitalist üretim ilişkilerine ve kapitalizm öncesi üretim ilişkilerine kaba değerlendirmelerle feodalizm etiketini yapııştırıp, devrim stratejisini çıkarıyorlar. Bilinen gerçek şudur: Emperyalist politika farklı üretim ilişkileri içindeki tüm gerici sınıf ve tabakalarla ittifak halindedir. Ve mücadele, politik, ekonomik ve ideolojik yönleriyle bu gerici yapının tamamına karşı verilmektedir. Mevcut üretim biçimlerinden herhangi birinin hakim olması veya olmaması M.D.D. stratejisinin geçerliliğini etkilemez. Önemli olan farklı üretim biçimlerinin bir arada bulunmasıdır.

M.D.D. konusundaki diğer bir hatalı görüşü daha belirtmekte yarar vardır. Bu görüşün esası şudur: bir zamanların burjuva demokratik devrimi, günümüzde burjuvazinin gücü zayıf olduğu için ve devrimci potansiyelini yitirdiğinden önemini kaybetmiştir. Bunun için, çağımızda burjuva demokratik devrimi, devrimci potansiyeli fazla olan işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşmektedir ve işçi sınıfı öncülüğünde tamamlanan burjuva demokratik devrimine çağımızda M.D.D. diyoruz. Veya M.D.D. çağımızın bir burjuva demokratik devrimidir. Bu görüşün dayanağı şudur: yurdumuzda feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri hakimdir. İleri bir toplum düzeyine geçiş için feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin tasfiyesi hem burjuvazi, hem de işçi sınıfı açısından şarttır. Eskiden burjuvazi tarafından tasfiye edilen bu üretim ilişkileri çağımızda işçi sınıfı tarafından tasfiye edilmektedir. Onun için de burjuva demokratik devrimi, feodalizmin tasfiyesine bağlı olarak sınıf öncülüğünün şartlara göre değişmesiyle günümüzde M.D.D. olarak karşımıza çıkmaktadır. İlk bakışta doğru gibi gözükse de tür bir tahlilin, hakim çelişkinin varlığı gözönüne alınır ve M.D.D.'nin işçi sınıfı ideolojisinin sosyalist devrimin gerçekleşmesi için zorunlu gördüğü bir aşama olduğu hesaplanırsa, hatalı olduğunu anlamak mümkün olur.

M.D.D. emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerin, evrensel bir öz kazanmış olan devrim stratejisidir. Burjuva demokratik devrim ise, kapitalist üretim ilişkilerinin belirli bir gelişme düzeyinde -emperyalizm faktörü önemli değildir.- kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin tasfiyesi için geçerli bir devrimdir. İki devrim; ekonomik, politik, ideolojik karakteriyle birbirinden farklıdır. Bu yüzden M.D.D. ile burjuva demokratik devrimi arasında sadece öncülüğe bağlı bir ayrımdan hareket ederek tahlil yapılamaz.

Türkiye'de kapitalist ve kapitalizm öncesi üretim ilişkileri mevcuttur, ve sömürü çarkını ellerinde tutan gerici sınıfların tümü emperyalistlerle ittifak halindedir. Doğal olarak mücadelenin politik, ekonomik ve ideolojik amacı, mevcut sömürünün politik, ekonomik ve ideolojik gücünü yok etmektir. Bu yüzden yurdumuzda anti-emperyalist mücadeleyle anti-feodal mücadele birbirinden ayrılmaz. Feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri hakim olmadığı için anti-feodal mücadele meselesini, başka ülkelerin devrim modellerini kıstas alıp inceleyerek, hatalı politik sonuçlara varılmaktadır. Bu konuda tipik örnek Çin devrimidir. Çin devriminde anti-feodal mücadelenin önem kazanması, feodalizmin hakim üretim biçimi olması ve köylünün devrim sürecinde çok önemli rolünden gelmektedir. Çin devriminde, anti-emperyalist özünde mevcut olan feodalizmin tasfiyesi meselesi, şartlar gereği, anti-emperyalist mücadele anti-feodal mücadele şeklinde bir ikileme bürünmüştür. Bu feodalizmin, Çin toplumundaki gücünden ve devrimde köylülerin fonksiyonundanadır. Bazı arkadaşlar, Türkiye'de de aynı mantıkla, hazır formüle bağlı devrim modeli çıkarmaya çalışıyorlar, adeta M.D.D.'nin temel direği anti-feodal mücadeledir dercesine, farkına varmadan M.D.D.'den uzaklaşıyorlar.

M.D.D.'de işçi sınıfı öncülüğü şarttır. Ideolojik yönü ile M.D.D. emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkemizde, işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşecek olan devrim stratejisidir. Devrimde işçi sınıfı öncülüğünün gerçekleşmemesi halinde, pratikte öncülüğü ele

geçirebilecek sınıf küçükburjuvazidir. Genel yapısıyla belirlemek gerekirse, işçi sınıfının öncülüğünde gelişmeyen anti-emperyalist mücadelede -bu şekilde gelişen ve gerçekleşen devrim M.D.D. değildir. M.D.D.'de işçi sınıfı öncülüğü şarttır. Gerici güçlerin tasfiyesinden sonra toplumun gelişimi şöyle olacaktır:

- 1.) Ya toplum kapitalizme kayacaktır,
- 2.) Ya da geçici bir bocalama döneminden sonra ülke tekrar emperyalizmin kontrolüne girecektir.

Emperyalizmin tasfiyesinden sonra toplumun bu iki alternatiften hangisiyle karşılaşacağı, o dönemin şartlarına bağlı bir durumdur. Dünyada emperyalizmin gücünü hesaba katarsak, birinci alternatif zayıftır. Fekat sosyalist toplumların gücü ve desteği sayesinde de, toplumun tekrar emperyalizmin hegemonyası altına girmesi önlenmektedir. Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Türkiye'nin tekrar emperyalizmin kontrolüne girmesi ikinci alternatife tipik örnektir. Kısaca açıklamak gerekirse, sosyalizmin hergün yeni zaferler kazandığı ve emperyalizmin de henüz dünyanın büyük bir kısmını sömürdüğü bu dönemde, işçi sınıfı öncülüğünde gelişmeyen anti-emperyalist mücadelenin geleceği ve toplumun kaderi, büyük çapta başka ülkelerin tutumuna bağlıdır. Emperyalist sömürü azgelişmiş ülkelerde kapitalizmin sıhhatli gelişme olanaklarına yok etmiştir. Sonuç olarak şunları diyebiliriz:

İşçi sınıfının öncülük etmediği bir kurtuluş mücadelesinin sosyalizme geçişi çok değişiktir. Her halükârda, işçi sınıfı politik mücadelesine devam ederek, mevcut iktidarı yıkıp kendi sınıf hakimiyetini kurmak zorundadır.

M.D.D. ve sosyalist devrim meselelerinde kullanılan ve hatalı anlamalara yol açan diğer bir sorun "aşamalı devrim teorisi" ve "kesintisiz devrim teorisi" meselesidir. Hatta bazı kişilerin zaman zaman, aşamalı devrim teorisi tezine karşı kesintisiz devrim teorisi tezini ortaya attıkları ve bu görüşlerini M.D.D.'yi inkâr

için kullandıkları olmuştur. Esasında bu iki terim aynı şeyin iki değişik tarafa ifadesidir. Şöyle ki, Türkiye'de sosyalist devrimin gerçekleşmesi için emperyalizm tasfiye edilecek ve işçi sınıfı öncülüğünde M.D.D. tamamlanacaktır. M.D.D. olmadan sosyalist devrime geçmek mümkün değildir. Bunun için de, sosyalist devrim için M.D.D.'yi tamamlamak bir ön aşamadır. ve M.D.D.'den sonra sosyalist devrime geçilecektir. Sosyalist devrime geçiş için önşart "ön aşama" olan M.D.D.'nin tamamlanmasını zorunlu kılan teoriye aşamalı devrim teorisi diyoruz. Diğer taraftan M.D.D. işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşeceği için sosyalist devrime geçişi hiçbir kesintiye uğramayacaktır ve mutlaklır. İşte bu anlamda iki devrim teorisine kesintisiz devrim teorisi diyoruz.

M.D.D. meselesinde hatalı yorumlara yol açan başka bir tahlilden söz edelim. Bu görüşün iddiası: M.D.D.'de iktidar alındıktan sonra hakim çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olacağıdır. Bu konuda şunlar söylenmektedir: emperyalizmle halk kitleleri arasındaki çelişki çözümlendikten sonra, halk kitlelerinin kendi aralarındaki çelişkiler birinci plânda önem kazanacak ve bu çelişkiler arasında emek-sermaye çelişkisi temel "hakim" çelişki durumuna geçecektir. Böyle bir görüş, M.D.D.'nin bir burjuva demokratik devrimi olduğu iddiasından başka bir anlama gelmez ve M.D.D.'nin özünü inkârdir. Emperyalizmin tasfiyesinden sonra halk kitlelerinin kendi aralarındaki çelişkiler ön plâna çıkacaktır, fekat emek-sermaye çelişkisi temel çelişki olmayacaktır ve olmaz. Temel çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olması demek, toplumda kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olması ve işçi sınıfının sömürülmesi demektir. Oysa M.D.D. böyle bir toplum yaratmayacaktır. Emek-sermaye çelişkisi tali bir çelişki olarak M.D.D. sürecinden belirli bir dönem varolacaktır, fekat hakim çelişki olmaz. Olması demek devrimde işçi sınıfı öncülüğünün gerçekleşmesi demektir. İşçi sınıfı öncülüğünün gerçekleşmesi halinde ise M.D.D. söz konusu değildir.

M.D.D. sürecini "politik mücadelenin başlangıcından sosyalist dev-

rime kadar olan dönemi" genel anlamda ikili bir ayırımı tabî tutmak mümkündür: 1. İktidar öncesi dönem, 2. İktidar sonrası dönem. Konuyu ve ona bağlı olarak meseleleri karıştırmamak bakımından, daha çok acil meselemiz olan iktidar öncesi dönem üzerinde duracağız. İktidar sonrası dönemden ise açıklamakta yarar gördüğümüz zaman kısaca bahsedeceğiz. İktidar öncesi dönemi anti-emperyalist mücadelede belirleyebiliriz. Bu dönem uzun halk savaşı sürecinde kapsar. Halk Savaşı sürecindeki politik mücadelenin politik ve askeri sorunlarını kapsayan tüm strateji ve taktikleri Halk Savaşı teorisi içinde inceliyoruz.

Emperyalizmin hegemonyası altındaki ezilen halkların verdikleri kurtuluş savaşlarında başarıya ulaşanlar ve ulaşma yolunda olanlar zengin deneyler elde etmişlerdir. Anti-emperyalist mücadelelerin pratiği, devrimci teoriyi geliştirmiş ve tüm ezilen halklara ışık tutacak zengin deneyler kazandırmıştır. Halk savaşlarında temel sorunlar olan birçok meselelerin geri kalmış ülkelerde ortak olması halkların kurtuluş mücadelelerinden ortak özellikler çıkarır. Böylece Halk Savaşı Teorisi mücadelesinin pratiğinden çıkan deneylerle gelişmiştir. Halk savaşlarının her ülkenin kendi şartlarına özgü sınırları dışındaki pratik deneylerini elde edilen sonuçların Halk Savaşı Teorisi'nin gelişmesine yardım eden belirgin özelliklerini şöyle açıklayabiliriz: 1. Politik mücadelede sınıflar mevzilenmesi "Millî Cephe Politikası", 2. İşçi sınıfının öncülüğü, 3. Özünü politikadan alan askeri devrimci teori.

Burada askeri devrimci teori meselesi halk savaşı mantığı içindedir ve özel bir ağırlık verilmesi gereksizdir. Fakat politik mücadelede halk savaşı konusunda ortaya konan hatalı görüşler ve bilhassa halk savaşı adına halk savaşını inkâr eden düşünce ve davranışların varlığı bu meseleyi üstüne basarak belirtmemizi gerektiriyor.

Halk savaşı konusunda ortaya çok farklı görüşler atılmıştır. Hatta

o hale gelmiştir ki, küçük-burjuva ideolojisini temel alan mücadele yöntemleri halk savaşı adına savunulduğu gibi, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere birçok ülkelerin devrim modelleri örnek alınmıştır. Her ne kadar bu durum açık olarak belirtilmesi de pratik çalışmalar ve düşünce sistemi bu hatalı görüşleri su yüzüne çıkarmıştır. Halk savaşı konusundaki bu tip hatalı görüşlerin hâlâ mevcut olması üzerinde durmamızı zorunlu kılmaktadır. Dikkat edersek görürüz ki halk savaşı konusundaki farklı görüşler, M.D.D. konusundaki farklı düşüncelerin varlığından gelmektedir.

Halk Savaşı'mız, baştafta açıkladığımız M.D.D. tahlilimize bağlı olarak, ezilen sınıf ve tabakaların iktidara yönelik politik mücadelelerinin tümüdür. Doğal olarak önemli sorun, ezilen sınıf ve tabakaların ittifakı ve bu ittifakın belirlediği politikanın esasıdır. Onun için de, halk savaşı meselesi açığa kavuşturmak için millî cephe politikası ve işçi sınıfı öncülüğü konularından ne anladığımız üzerinde duracağız.

MİLLÎ CEPHE POLİTİKASI

Halk savaşından, ezilen sınıf ve tabakaların ortak mücadelesi ve bu mücadelenin belirlediği politika millî cephe politikasıdır. Doğal olarak mücadele, işçi sınıfı örgütü ve halk ordusu yapısı içinde halk kitlelerinin örgütlenmesi şeklinde olacaktır. Halk savaşı teorisinin ittifak şeklinde ortaya köydu örgütlenme şekli budur ve politik mücadelede millî cephe, bu iki örgütlenme düzeyinde gelişecektir. Millî cephe politikası konusunda ortaya şöyle bir görüş atılmaktadır ki bu esasında halk savaşını inkâr eden bir görüştür. Deniliyor ki, emperyalizme karşı olan bir sınıf ve tabaka kendi sınıf örgütünü kurar ve geliştirir. Bizler Marksist-Leninist olarak işçi sınıfı örgütünü kurarız. Böylece kurulmuş olan bu örgütlerin ittifakından ve bu ittifakan politikasından millî cephe politikası meydana gelir. Bu tür bir tahlilde halk savaşı söz konusu değildir. Yine bu şekilde ortaya konan millî cephe

politikası, sınıf mücadelesinde barışçıl şartları temel almaktadır ve oportünizmi hakim kılmaktadır. Çünkü meseleye iyice eğildiğimiz zaman göreceğimiz gerçek şu olacaktır: M.D.D. hatalı bir tahlil içinde genel bir anlamda savunulmaktadır. Halk savaşı inkâr edilmektedir. M.D.D. teorisi adına, halk savaşı dışında mücadele verecek bir parti düşünülmektedir ki bu partinin politikası Türkiye'ye özgü değil, fakat tarihî oportünizmin işçi sınıfı adına savunulmasıdır. Halk ordusuna gelince, halk savaşı inkâr edildiği için halk ordusundan bahsedilmemektedir. İşçi sınıfının müttefiki olacak diğer sınıfların kendi örgütlerini kurmaları şart koşulmaktadır. Bu şart adeta halk ordusu yerine bir alternatif olarak ileri sürülmektedir. Böyle bir mantık içinde geliştirilen millî cephe politikası ve mücadele anlayışı şu formülle karşımıza çıkmaktadır. Bizler Marksist-Leninistler olarak işçi sınıfı örgütünü kuralım, diğer sınıfların kendi politik örgütlerini kurmalarına yardımcı olalım. Mücadelenin devamı için burjuva demokratik ortamını savunalım ve sonuna kadar kullanalım. Millî cepheye girecek sınıfların kendi örgütleri kurulduktan sonra, millî bir koalisyon mantığı içinde burjuva demokrasisi hem garanti kazanacak, hem de barışçıl şartlar içinde politik mücadele engelsiz yoluna devam edecektir. Bu görüş, yıllardır hemen hemen tüm ezilen halkların mücadelelerinde ortaya çıkan ve işçi sınıfı ideolojisi adına yalan merdivenini tırmanarak iktidar çabası içine düşen tarihî oportünizmdir. Özünde M.D.D. ve işçi sınıfı ideolojisini tanıyanmaktadır.

Millî cephe politikası, halk savaşında ittifak kursacak olan sınıf ve tabakaların temel politikasıdır. Bu politikanın uygulanma sürecinde halk kitlelerini devrime götürecektir ikili bir örgütlenme gereklidir. Bunlar işçi sınıfı örgütü ve halk ordusudur. Bu iki örgütlenme şekli M.D.D.'de zorunlu ve vazgeçilmez iki araçtır. Şayet millî cephede yer alacak sınıflar içinde başka politik örgütlenmeler mevcut ise, pek tabii ki onlarla da güçbirliğine gidilecektir. Fakat bu güçbirliğini, biraz önce belirttiğimiz hatalı bir millî cephe mantığı içinde değerlendirmek doğru değildir. İşçi sı-

nıfı örgütü ve halk ordusu, M.D.D.'de zorunlu iki araçtır. Bunlar dışındaki örgütlenmeler devrimin kaderini belirlemez, onun için de stratejik mesele değildir ve bizlerin görevi, halk kitlelerini, bu iki aracı esas alan bir örgütlemeye göre çalışmaktır. İşçi sınıfı örgütü ve halk ordusu dışındaki politik örgütler, halk savaşını taktik plânda etkileyeceklerdir. Sırası gelmişken yanlış anlamalara meydan vermemek için şu noktayı açıklayalım; Bahsettiğimiz politik örgütlerle ezilen sınıf ve tabakaların ekonomik mücadelelerine öncülük eden devrimci örgütleri karıştırmak gerekir.

Devrimci güçler arasında varlığını koruyan başka bir hatalı görüş: M.D.D. stratejisini savunan politik güçler arasında, soyut bir halk savaşından bahsedilmektedir. Durum öyle bir hal almaktadır ki, sadece işçi sınıfı örgütü çalışmalarıyla halk savaşı verildiğini iddia eden güçler görülmektedir. Görüşlerini açıkça belirtmeseler dahi pratik çalışmaları ve davranışlarıyla, halk ordusu olmadan da halk savaşı verilebileceğini iddia edencesine yanlış bir tutum içine girmektedirler. Şartlara göre halk ordusunun gereğini kabul ettikleri olmaktadır. Fakat bu kabul, başka ülkelerin devrim modellerine bağlı olan bir hüsn-ü kabulden ileri gidememektedir. Açıkça ifade etmek gerekirse yurdumuzda doğru bir millî cephe politikası içinde halk savaşını verecek halk ordusunun kadrolarını oluşturma çabalarına girmeyen veya zamanı gelince halk ordusu oluşturmak görüşüne sahip olanların samimiyetine inanmak imkânsızdır. Halkın öncüsü durumunda silâhli bir güç olmadan halk savaşından bahsedilemez. Halk savaşının varlığını ve gücünü belirleyen tek kıstas, politik mücadeledeki, halkın silâhli gücü durumunda olan örgütün nicel ve nitel özelliğidir. Ve halk ordusunun gelişimi ancak şiddet politikasının temel alındığı bir düzeyde sağlanır. Şiddet politikasını temel almayan mücadeleye halk savaşı ve mücadeleyi omuzlayan örgüte de halk ordusu denemez. Halk savaşının başarılığı ve girişiminden şiddetle kaçınanlar, hatta hatta halk savaşının sağlam temellerini, silâhli mücadele dışı yöntemlerle atacak-

larını iddia edenler, T.H.K.O.'nun silâhli mücadeledeki taktik hatalarından ve başarısızlıklarından stratejik sonuç çıkarmaktan adeta zevk alıyorlar. Bir taraftan, halk savaşını verecek silâhli bir gücün oluşturulmasından kaçınacaksin; diğer taraftan, o çaba içinde olanların taktik çalışmalarından stratejik sonuçlar çıkaracaksin ve bunu da silâhli mücadeleye karşı çıkmak için yapacaksin, pasifist uygulamaları halk savaşı adına piyasaya süreceksin ve peşinden, Marksizm-Leninizm adına halk savaşının savunucuları olarak bizleri maceracılıkla suçlayacaksin... Bu tutum Marksizm-Leninizm adına küçük burjuva kaypaklığının daniskasıdır. Davranışlarıyla pasifist ve oportünist çabalarını canlı başla devam ettiren bu beyler, lâfa gelince, liberalist bir tavırla devrimci teori adına, maceracılığımız konusunda fetva veriyorlar. Hiç olmazsa, eleştiri sınırlarını muhafaza etmek için, bizleri küçük burjuva anarşizmiyle suçlarken, kendilerinin hatalı da olsa halk savaşı girişiminde olması gerekir. Bu olmayınca yapıcı yönden bir eleştiri ortamı sağlanamaz. Fakat bunlar pasifizmden milim sapmadan, aynı tutumla bizleri suçlamaya devam edeceklerdir. Zaten uyumlu bir düşünce ve davranış bütünlüğüne sahip olmayan bu kişiler, belli periyodlar içinde, sınıflar arasında politik delaverelemlerle, bazan işçi sınıfına, bazan köylülere dört elle sarılarak, dalkavukluğu ve lafazanlığı sistemli sürdürmeye devam etmektedirler. Köylüler arasında bulunmaya halk savaşı çalışmaları, işçi sınıfı arasında bulunmaya ise parti çalışmaları adını vererek, devrimci mücadeleyi tekelinde bulundurma çabası içindedir. Marksizm-Leninizm adına, oportünizm ve pasifizm temel politikaları, yayın organları temel örgütlenme araçlarıdır. Bunların, halk savaşına ve şiddet politikasına olan bağlılıklarının tek kaynağı, dünyada henüz barışçıl şartlar içinde devrim gerçekleşmediği içindir. Bu aşık gerçekçi bildikleri için halk savaşına kabul eder görünmeye mecbur olmaktadır. Fakat şiddet politikasından devamlı kaçmakta ve silâhli mücadele erkendir, zamansızdır ve halk kitlelerinin desteğini almamıştır gibi lâfçıklarla haklı görünmeye çalışmakta-

dırlar. Dikkatle incelediğimiz zaman, çalışma tarzları ve politik düşüncelerinin özünün, şimdi silâhli mücadele erkendir iddialarının, halk savaşını tamamen inkâr eden bir tutum olduğunu görürüz. Çünkü zamanı gelince halk savaşı ve silâhli mücadele başlayacaktır tezleri pratikte gerçekleşmesi imkânsız olan bir tezdirdi.

Tablolarımızda, bilhassa bundan sonra sık sık geçecek olan silâhli mücadele ve şiddet politikası terimlerinin yanlış anlamalara sebep olmaması için kısaca açıklanmasında yarar görüyoruz. Politik mücadele yöntemlerinin en üst düzeyine şiddet politikası ve şiddet politikasının temel yöntem olduğu politik mücadeleye de silâhli mücadele diyoruz. Silâhli mücadele meselesini incelerken titiz davranacağız, çünkü, salt silâhli mücadele işçi sınıfı mücadelesi anlamına gelmez. Bu konudaki hatalı görüşleri ise ileride yer geldikçe inceleyeceğiz.

Millî cephe içinde yer alacak sınıf ve tabakalara genel bir göz atalım. Yurdumuzda farklı üretim ilişkileri mevcuttur. Bunlardan sanayi kesiminde emperyalizmin kontrolü altına gümüllü bir fevkalatizm vardır ve kapitalist üretim ilişkilerinin durumu emperyalist sömürünün devamına bağlı olarak gelişme zorunluluğu içindedir. Montaj sermayinin ağır sanayi durumunda olduğu ve yabancı sermaye kârının esas alındığı, tüketim sanayisinin ağırlık kazandığı, az-gelişmiş kapitalist üretim ilişkileri, demokratik hakları kısıtlanmış olan işçi sınıfının sömürsünü devam ettirmektedir. Toplumumuzda kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin varlığı ezilen sınıflarda şöyle bir dengeşizlik meydana getirmektedir. Bir taraftan ezilen köylü kitleleri, tüm demokratik haklarından yoksun sömürü kısıtları altındadır. Diğer taraftan sanayiye ve tarımda gelişen kapitalist üretim ilişkileri emperyalist sömürüye bağlı olarak, montaj sanayisi ve tüketime dönük imalat sanayisinde gümüllü bir gelişme süreci içindedir. Tarımda kapitalist üretim ilişkileri ise, sanayideki gümüllü kapitalist üretim ilişkilerine bağlı olarak gelişmektedir.

Bu yüzden tüm demokratik haklarından yoksun köylüler yanında, emperyalist sömürüye bağlı kırsal demokratik haklara sahip işçi varlığını sürdürmektedir. Köyden şehire akan ve işsizler ordusunun mevcudiyeti bu durumun devamını sağlamak ve bir burjuva demokratik ortam doğmasını engellemektedir. Emperyalistler ve usakları, çıkarları gereği ezilen halk kitlelerinin politik mücadele imkânlarını yok etmiştir. Burjuva demokrasinden çok farklı olan yurdumuzdaki şekli demokrasi sınırları içinde, gerici güçler dışındaki güçlerin politik mücadele ve örgütlerinin legal çalışma olanakları yoktur. Zaten ezilen halk kitlelerinin politik mücadele imkânları olmadığı gibi ekonomik mücadelelerine imkân veren ortam da çok sınırlıdır. Geniş köylü yığınları ekonomik düzeyde hiçbir örgütlenmeye giremezler. İşçi sınıfı ise icazetli bir ekonomik mücadeleye mecbur bırakılmıştır. Şekli demokrasinin bu yapısını ise devrimci bir iktidar kurulmadan zorlayarak değiştirme olanığı yoktur. Demokratik halk hareketlerinin kısa vadeli başarılarının sağlayacağı imkânlarla bir burjuva demokrasisi ortamı sağlamak imkânsızdır. Halk kitlelerinin politik çıkarlarına, hakim sınıflar zorla cevap verecek ve silâhla bastırma yoluna sapacaklardır. İşçi sınıfının, Sovyet devrim modelinde olduğu gibi klasik bir çalışma tarzıyla politik bir mücadele vermesi mümkün değildir. Bütün bu sebeplerden dolayı başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen halk yığınları politik mücadelelerinde şiddet politikasını temel almak ve ikili bir örgütlenme içinde mücadelelerine devam etmek zorundadır. Bu ikili örgütlenme, işçi sınıfı örgütü ve halk ordusudur. Mücadele stratejisi böyle bir yapıyı gerektirmektedir. Zira emperyalistlerin ve usaklarının baskı ve zulüm politikalarına karşı salt bir parti anlayışı içinde örgütlenerek saldırılarına yenmek olanaksızdır. Halk savaşı, hem işçi sınıfı ve onun mütteliklerinden yoksul köylüyü de içine alacak bir parti örgütlenmesi, hem de geniş halk kitlelerinin silâhli gücü durumunda olacak halk ordusu temel üzerinde gelişecektir. Halk savaşımızda temel iki örgütlenme aracı olan parti ve ordu ikilisinden birisini ihmal etmek politik

mücadeleden uzaklaşmaktır. Böyle bir durumda, M.D.D. teorinden sapılarak, başka ideolojilerin mücadeleye yön vermesi mukadder olacaktır. Devrimci mücadelede bunun bariz örnekleri görülmüştür.

Devrimci saflarda M.D.D. stratejisini kabul etmiş olan çeşitli politik güçler, işçi sınıfına örgütlemek için çaba harcamalarına rağmen, halk savaşına dönük hiçbir çalışma yapmamışlar ve halk ordusunun kadrolarını oluşturma tarafılsa görülmemişlerdir. Fakat şekli demokrasinin icazetli ortamı legal bir parti örgütlenmesine imkân tanımadığı içindir ki, kurulacak işçi sınıfı örgütünün garantisi durumunda olacak ve sigorta vazifesi görecektir güçler aranmıştır. Doğal olarak da silâhli radikal güçlere büyük umut bağlanmıştır. Her ne kadar bu durum açıkça belirtilmese de parti çalışmalarında içinde olan fraksiyonlar, geleceği garanti altına almak için adeta radikal güçlerin ağızına bakar ve onların kuyruğuna tokalar bir duruma gelmişlerdir. Özünde küçük-burjuva ideolojisine bağlı bu güçlerin M.D.D.'yi savunur görünmeleri devrimci saflarda silâhli mücadeleyi küçümser ve kadrolasmayı önemsemez bir tutumun doğmasına sebep olmuştur. Öyle bir hale gelmiştir ki, radikal çıkışlar tek iktidar alternatifi olmuş, Marksist-Leninist kadrolar küçümsemiş ve İŞÇİ SINIFI'nın politik kaderi radikallerin silâhli çıkışlarına göre belirlenmiştir. Bu işin bayraktarlığını yapan kişi ve gruplar, özellikle Marksist-Leninist, pratikte ise birer darbe uzmanı kesilmişlerdir. Böyle bir davranışın temelinde yatan düşünce İŞÇİ SINIFI'na ve halk kitlelerine olan güvensizliktir. İşçi sınıfı ideolojisi adına küçük burjuva ideolojisinin gereği olarak politik mücadeleyi darbeci bir mantık içinde sürdürmekteki bu... Eski önemini kaybeden bu görüş, halâ devrimci saflarda mevcuttur.

HALK SAVAŞININ STRATEJİK SONUÇLARI

Halk savaşımız, mevcut yapısıyla devrimci iç savaş şeklinde gelişmektedir. Millî Cephe'de yer alan sınıf ve tabakalar arasında

İŞÇİ SINIFI mücadelesinin ve devrimin öncülüğünü yapacak, köylüler ise halk savaşının temel gücünü teşkil edecektir. Ve en büyük insan gücü kaynağıdır. Şekli demokratik ortam legal mücadele ortamı tanımadığı içindir ki, şiddet politikası esas alınarak mücadele yürütülecektir. Şehirlerin, bağırırlarında gerici sınıfları da barındırmaları "kırsal alanlara nazaran çok güçlü bir şekilde ve emperyalizmin büyük oranda kontrolü altında bulunmaları ve halk savaşının temel gücünü köylüler teşkil edeceğinden" politik mücadelede kırsal alanların temel alınması stratejik bir sorun ve zorunluluktur. Ezilen geniş köylü yığınları kırsal bölgelerde yaşamaktadırlar ve köylüler Sovyet devriminde olduğu gibi yedek güç değil, temel güçtür. İçinde buldukları sömürü politikasından kurtulmak için genel talepleri toprak ve özgürlüktür. Emperyalizmin tasfiyesi meselesinde işçi sınıfının tabii müttefikleridirler, halk ordusunun insan gücünü teşkil edeceklerdir. Sanayi proleteryasına gelince, çoğunlukla şehirlerde bulunmaktadır ve üretim için dedir. Halk savaşında işçi sınıfı halk ordusunun gelişmesinde ve insan gücü temininde köylüler kadar rol oynayamayacaktır. Zira üretim içindeki işçi sınıfının, üretimi terkedersek uzun dönemde bir halk savaşında, halk ordusunda mücadeleye katılması olanaksızdır. Elbette ki işçi sınıfından halk ordusuna katılacaklar olacaktır. Fakat halk ordusunun ağırlığını köylüler üstleneceklerdir. İşçi sınıfı ise halk savaşının temel örgütlenme aracı olan parti içinde örgütlenecektir. Emperyalizmin kontrolü altındaki yurdumuzda kırsal bölgelerin temel alınması bu sebeplerden şarttır. Ve bu stratejik yapı halk ordusunun gelişimini garantileyecektir. Halk ordusunun önemi ve fonksiyonu da esasen politik mücadelede halk kitlelerinin ittifakından gelmektedir. Şayet bunun tersini düşünür ve şehirleri temel alırsak politik mücadelede parti politikasına bağlı olarak mücadele etmesi gereken halk ordusu, yapısı gereği işçi ordusu olur, köylüler mücadelede yedek durumda kalır ve bu durum M.D.D.'nin özünü teşkil eden sınıflar ittifakına dayalı halk savaşında işçi sınıfı müttefiklerinin önemini küçümsemek olur.

Kırsal bölgelerde başlayacak olan halk savaşımızın ağırlığını omuzlarında taşıyacak olan parti ve ordunun bu dönemde uygulayacağı stratejik mücadele yöntemi gerilla savaşıdır. Zira genel hatlarıyla halk savaşını gerilla savaşı ve nizami ordu savaşı şeklinde bir ayrıma tabii tutarsak, içinde bulunduğumuz dönemde halk savaşı teorisi ışığında gerilla savaşı stratejik bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Bundan dolayı politik mücadelede gerilla savaşını stratejik bir sorun yerine taktik bir sorun olarak görmek halk savaşını önemsemek olur. Menz devrimci kadroların yeni gelişmekte olduğu bu dönemde kırsal bölgeleri temel almak veya gerilla savaşını taktik bir sorun olarak görmek, politik mücadelede kısır bir döngü içerisine sokmaya veya teslimiyetçi bir politika izlemeye mecbur bırakır.

Dünya devrimci pratiğini uzun dönem etkileyen ve büyük zararlar getiren ve bilhassa emperyalizmin kontrolü altındaki ülkelerde halk savaşının başlangıç döneminde ortaya çıkan iki tehlikeli görüş üzerinde duracağız. Bunlardan birisi, Latin Amerika ülkelerinde çıkan ve Regis Debray'ın formüle ederek "Devrimde Devrim" şeklinde ortaya koyduğu gerillayı AMAÇ olarak öngören görüştür. Foko teorisi olarak adlandırılan bu görüşün esası halk savaşı teorisini red ve politik mücadelede ARAÇ olan gerilla savaşını amaç haline getirmektir. Debray burada, bu görüşünü Devrimde Devrim adı altında yeni bir devrim modeli olarak ileri sürmüştür. Gerillanın amaç edinilmesi doğal olarak halk savaşının salt askeri mantık içinde değerlendirilmesidir. Bu görüş, Küba Kurtuluş Savaşı pratiğinin yanlış bir düşünce sistemi içinde geliştirilmesi ve teori haline getirilmesidir. Tüm azgelişmiş ülkelerde tarihî oportünizm savunuculuğunu yapan pedikil oportünistler halk savaşının önemli bir sorunu olan ve politik mücadelede araç olarak kullanılan gerilla savaşına ve ona bağlı olarak halk savaşına karşı çıkabilmek için bu görüşe dört elle sarılmışlardır. Regis Debray'ın "Devrimde Devrim" modelinde ileriye sürdüğü görüşlerle halk savaşları veren ge-

rilla örgütlerinin sorunları arasında askerî yönüyle ortak özellikler, oportünist ve pasifistlerin gerilla savaşlarını ve mücadeleli omuzlayan örgütleri maceracılıkla suçlamaları açısından fırsat bulmalarını sağlamıştır. Genellikle halk savaşlarının ilk dönemi gerilla savaşı şeklinde başladı. İçin bu tutumu evrensel bir tutum haline getirmişler ve halk savaşına başlayan politik örgütlere aynı suçlamalarla karşı çıkmışlardır. Nitekim Türkiye'de de aynı suçlamalar T.H.K.O.'na karşı yöneltilmiş ve birçok kişi ve gruplar adetsu bu için gedikli olmuşlardır. Tekrarlamak gerekirse T.H.K.O. gerilla savaşını halk savaşının başlangıç döneminde stratejik bir sorun ve halk kitlelerini örgütlemek için en doğru araç olarak kabul etmiştir. Gerilla savaşını amaç edinenlere şiddetle karşıyız ve bu görüşü savunanlarla aramızdaki uçurum, en az T.H.K.O.'nu maceracılıkla suçlayanlar kadardır. T.H.K.O.'nu maceracılıkla suçlayanlara karşı vereceğimiz mücadeleyi, gerilla savaşını amaç edinenlere karşı da vermek zorundayız.

İkinci önemli hatalı görüş klasik parti çalışmasını amaç edinen görüştür. Örgütsel sorunlar konusunda bu konu ayrıntılı açıklanacaktır.

ÖRGÜTSEL SORUNLAR

Örgütsel sorunlar konusunda devrimci arkadaşlar arasında geniş çapta hatalı eğilimler devam etmektedir. Bunun en önemli sebebi, devrimci mücadelede uzun dönem tartışma ve polemik konusu olan parti meselesinin soyutlanarak pratik çalışmaya ısk tutecek bir görüş halinde somuta indirgenememesidir. Halâ devrimci saflarda, ideolojik farklılık içindeki birçok fraksiyonların ortaya koydukları parti anlayışlarındaki temel ayrımlar ciddiyetini devam ettirmektedir ve gitgide politik ağırlık kazanan bu gruplar bu davranışlarını devam ettireceklerdir. Onun için T.H.K.O.'nun parti ve örgütlenme konusundaki görüşünü açıklarken, hatalı parti anlayışlarının politik

çizgi ve ideolojilerine de değineceğiz. Zira hatalı parti anlayışı ve çalışma tarzı temelde farklı ideolojinin varlığından ileri gelir. Günümüze dek süregelenekte olan ideolojik kavğaların temelini, farklı politik çizgilerin parti anlayışları ve çalışma tarzları teşkil etmiştir. Bu meselenin detayına girmeden önce T.H.K.O.'nun politik çizgisinden ve parti meselesi üzerindeki görüşünden bahsedeceğiz. Broşürümüzün şimdiye kadarki kısmında genel ilkeleleriyle açıklıka kavuşturduğumuz M.D.D. ve halk savaşı konusundaki görüşümüz Ordu'muzun politik çizgisidir. Burada politikamız ışığında işçi sınıfının örgütsel sorunlarını ve parti anlayışımızı belirteceğiz.

T.H.K.O.'nun politik mücadelesi, kırsal bölgeleri temel alan ve kırdan şehire doğru bir rota çizerek olan strateji içinde gelişecektir. Ordumuzun silâhli mücadeleye başlaması ideolojik bir zorunluluktur. Mücadelemizin kısa tarihi içinde, örgütsel gelişmemiz, silâhli mücadele öncesi ortamın oluşturduğu devrimcilerin saflarımıza katılması şeklinde devam ettiğinden, ideolojik birlik ve politik görüşümüzde ayrılık yaratabilecek farklı ideolojilerin çıkması ihtimali yoktur. Aynı durum belirli süre devam edecek ve Ordu'muzun saflarına katılan savaşçıların çoğunluğu işçi sınıfı ideolojisini kabul etmiş kişiler olacaktır. Buna bağlı olarak, mücadelede yeni olduğumuz ve henüz halk kitleleriyle ilişkilerimizin sağlam olmadığı bu dönemde T.H.K.O. parti ve ordu fonksiyonunu bünyesinde taşımaktadır. Zira pratik sorunlarımız, örgütümüzün PARTI-ORDU ikilemesi ayırımına girmesine ihtiyaç göstermemektedir. T.H.K.O. doğru politik çizgisi ışığında mücadelesine devam edecektir. Halk kitlelerinin aktif desteğini sağlayıp örgütsel ilişkilerin hızlandığı ortama girince, mücadelede işçi sınıfı savaşçısı durumuna gelmiş savaşçılar, partinin ilk kadrolarını oluşturacaklardır. Kırsal bölgeler temel alındığı için partinin kuruluş döneminde yoğun çalışması tarım proleteriyası ve yoksul köylü arasında olacaktır. İlk bakışta bu durum anormal görülebilir ve işçi sınıfı partisinin, mücadelenin başından itibaren sanayi pro-

leteriyasına ağırlık verilerek gelişebileceği ileri sürülebilir. Bu görüş parti meselesini politik mücadelesinden soyutlamaz. Örgütlenme ve parti meselesinde temel belirgin unsur izlenecek politikadır. Parti meselesi, politik mücadelenin stratejisi içerisinde bir gelişim seyri izleyecektir. Aksi halde işçi sınıfı şehirdedir ve örgütlenmeye oradan başlamalıdır demek, soyut bir örgütlenme anlayışı içinde politik mücadelenin önemini küçümsemek ve doğal olarak işçi sınıfı örgütünü ekonomik düzeyde ele almak olur. Bu mesele ilerde ele alınacaktır. . .

T.H.K.O.'nun savaşçıları işçi sınıfı ideolojisini kabul ettikleri içindir ki, politik mücadelede sağlam bir düşünce-davranış bütünlüğü haline girenlerin ilk çekirdeği olacaklardır. Halk kitleleriyle örgütsel bağları geliştikçe, T.H.K.O. safklarına küçük-burjuva ideolojisini taşıyanlar girecektir. O zaman bir taraftan partinin orludan örgütsel farklılığı zorunluluk haline gelecek, diğer taraftan da, küçük-burjuva ideolojisini ordu içinde de olsa ve savaşçıların işçi sınıfı ideolojisini benimsemelerini sağlamak şart olacaktır. Halk savaşının gelişim süreci içinde farklı ideolojilerin varlığı kaçınılmazdır. Partinin görevi işçi sınıfı ideolojisinin hakimiyetini devam ettirmek ve başka ideolojilerin mevcudiyetini minimuma indirmektedir. Bu genel tutum halk savaşının başından sonuna kadar uygulanması şart olan bir tutumdur.

Bezi arkadaşlar, silâhli mücadeleye başlarken parti olarak ortaya çıkmayıp, bir parti anlayışımız olmadığı, politik mücadelede askerî sorunları ön plânda tuttuğumuz veya silâha insandan daha çok önem verdiğimiz şeklinde yorumlamaktadırlar. Bu suçlamalar karşısında fazla bir şey söylemeye gerek yoktur. İçinde bulunduğumuz objektif durumu kısaca ortaya koymak yeterli cevaptır. Yurdumuzda, mevcut politik güçlerin hepsi işçi sınıfı ideolojisini kabul etmiş görünen aydınlardan oluşmaktadır. Bu güçlerin hepsi, açıkça söylemeseler bile kendilerini parti olarak görmektedirler. Böyle bir durumda, parti olduklarını iddia eden birçok örgütler

görüyoruz. Farklı politik çizgilerin ortaya koyduğu parti anlayışlarını bu genel ilke içinde değerlendirmek gerekir. Kırsal bölgeleri ve şiddet politikasını, millî cephedeki sınıflar ittifakı içinde temel olmayan bir örgütlenme ve parti anlayışı özünde küçük-burjuva ideolojisini içerir, hatta o örgütün içinde işçiler çoğunlukta olsalar dahi... Halk savaşını inkâr eden veya onun ciddi hazırlığı içinde olmayan hatalı bir görüşün örgütlenme ve parti meselesinde doğru davranış içinde olması devrimci teorinin ruhuna aykırıdır. Parti meselesinde ileri sürülen hatalı görüşleri daha iyi anlayabilmek için geçmişe bir göz atalım. 12 Mart öncesi, yurdumuzda gelişen devrimci mücadele, çeşitli fraksiyonların çıkmasına sebep olmuştur. Devrimci güçlerin dağınıklığı ve politik mücadeleyi yürütebilecek bir partinin olmayışı, parti meselesini acil sorun haline getirmiştir. O şartlar içinde ileri sürülen ve devamlı değiştirilen parti görüşlerinin genel karakteri şöyleydi: devrimde halk ordusunun önemi hiç hesaba katılmıyor ve halk savaşı bir temenni olmaktan ileri gidemiyordu. Politik mücadele sadece parti yapısı içinde düşünülüyordu. Böyle olunca bağımsız partiler içinde legal ve illegal ve kimine göre önce yoksul köylüye, kimine göre ise sanayi proleteriyasına ağırlık verilecek örgütlenmeye gidilecekti. Temelde aynı politikayı içeren bu parti görüşleri sık sık değiştiriliyor ve birgün bir fraksiyon savunduğu görüşü ertesi gün başka bir fraksiyon savunabiliyordu. Pratikte ise uzun dönemde hiçbir çaba gerçekleşmiyor ve parti meselesi her fraksiyon için, mevcut devrimci güçleri o şartlara özrü bir disiplin altına alma düzeyine indirgeniyordu. Bu görüşlerin bir çoğunun artık gerçekleşme imkânı kalmamıştır, fakat görüş olarak halâ savunular mevcuttur. Emperyalizmin kontrolü altındaki yurdumuzda, bir partinin legal veya illegal olması önemli değildir. Esas olan politik çizgisidir.

Ordumuzun bu gelişim döneminde ordu ve parti şeklinde bir ayırım yapılmayacaktır. Gücümüz, halletmek zorunda kaldığımız meseleler ve örgütsel sorunlar açısından şiddiden ayırma gitmek hatırlıdır.

Böyle bir ayırım, SİLÂHLİ mücadeleye ideolojik bir zorunluluk olarak çıkmış olan örgütü şekli bürokrasi mantığı içinde sunî bir ayırıma tabî tutmak olur.

T.H.K.O.'nun örgütlenmesi illegal olmasına rağmen, kırsal bölgelerde mücadele yoğunlaştıkça ve parti kadroları oluştuğunda silâhlî mücadelenin temel olması yanında diğer politik çalışma yöntemleri de ihmal edilmeden uygulanmalıdır. Bilhassa yoksul köylülere ağırlık verilerek ideolojik ve politik çalışmalara hız verilmelidir. Silâhlî mücadeleyi sıhhatli bir gelişim düzeyine sokabilmek için, GERILLA savaşı halk kitlelerinin ekonomik mücadelesiyle bir bütünlük içine sokulmalıdır. Kırsal bölgelerdeki politik mücadelenin önemli çalışma yöntemlerini şu şekilde sıralayabiliriz:

- 1.) Askerî plândaki somut düşmana karşı gerilla savaşı yürütmek.
- 2.) Halk kitlelerinin mahallî çelişkilerine ağırlık vermek ve ekonomik mücadelelerine politik nitelik kazandırmak, Kırsal bölge halkını sömüren ve ezen ağz, tefeci ve mütegalibe takımına karşı verilecek mücadeleyle, mahallî çelişkiler keskinleşecek ve halk kitleleri politik mücadeleye aktif rol alacak şekilde katılacaklardır. Halkın ekonomik mücadelesine ağırlık vermek kitlelerin kendi tecrübeleriyle pismelerini sağlayacaktır. Halkın kendi tecrübeleri olmadan mücadelede aktif rol almaları çok zordur.
- 3.) Yukarıda belirttiğimiz mücadele yöntemlerini de kapsayacak şekilde politik ve ideolojik propaganda çalışmaları yapmak. Bu çalışmalar imkânlara ve şartlara göre birçok araçlar kullanılarak yürütülmelidir. Hatta birçok zamanlar bu tip çalışmalar legal metotlar kullanılarak gerçekleştirilebilir.

Genel hatlarıyla açıkladığımız bu tip mücadelenin sağlayacağı örgütlenme Ordu'muzun güçlenmesi, köy komitelerinin ve milislerin yaratılması ve kırsal bölgelerde geniş bir haberleşme, destek ve

üa bölgelerinin kuruluşunu sağlar. Kırsal bölge içinde belli noktalarda toplanmış olan maden ve sanayi işçileriyle ilişkiler kurulmalı ve parti kadroları genişletilmelidir. Bu çalışmaya mücadelenin başından itibaren gereken önem verilmelidir. Bu bölgedeki işçilerin henüz köylülükle bağlarını koparmamış olmaları ve çoğunlukla bölgenin yerli halkını teşkil etmeleri ilişki kurulmasını kolaylaştıracak çok önemli bir avantajdır. Kısa vadede örgütsel yararı olmasa dahi hareket bölgesi içine giren şehir ve kasabalarda sağlam ilişki ağı kurulmalıdır.

Kırsal bölgelerdeki çalışmalarımızın detaylarını şimdiden kesin olarak bilmek imkân haricidir. Mücadelenin pratiği ve deneyleri doğru çalışma tarzını öğrenmemiz için en sağlam alternatiftir. Dikkat edilecek husus genel devrimci ilkelerde hata işlenmemesidir.

T.H.K.O., kırsal bölgelerde yürüteceği politik mücadelelerle savaşıyla devam edecektir. Ve gerilla savaşı, halk savaşımızın bu aşamasında stratejik meselemizdir. Merkez durumundaki birkaç büyük şehirde ise gücün bir kısmını şehir gerillasına ayırmıştır. Şehir gerillasının kısa dönemdeki çalışması kır gerillasının kontrolünde, mücadelenin gelişimine ve güçlenmesine yardım etmektedir. Mücadele kırsal bölgede sağlam temellere oturuncaya kadar, şehir gerillasının görevi kır gerillasını takviye etmektir ve çalışma metotları da bu amacı içerecektir. İleri dönemlerde şehir gerillasının politik çalışması, kırsal bölgeye bağlı olarak sanayi proletaryasına kaydırılmalıdır.

Devrim mücadelelerinde, halk kitlelerini örgütlemek için parti ve halk orlusu vazgeçilmez iki araçtır. Fakat bugünkü örgütlenme düzeyimizde parti ve ordu fonksiyonunu T.H.K.O. tek başına gerçekleştirmektedir. Bu mesele ise politikamız için e, Ordu'muzun kuruluşuyla ve savaşçılarımızın yapısı ile ilgili bir meseledir. Önemli olan temel politikamız ve ideolojik birliğimizdir. Dikkat et-

menis gereken en önemli husus budur. Kargımıza çıkabilecek çok önemli iki tehlike, mücadeleden taviz vermek veya örgütsel hatalardan ve tecrübesizlikten gelecek büyük kayıplardır. Bu ikili tehlikeden, taktik hatalar çalışmalarımıza büyük zararlar getirdi. Aynı şeyin tekrar etmemesi için kadrolar içindeki politik çalışmaya his verilmesi ve devrimci ilkeleri örgütümüz içinde eksiksiz uygulanmalıdır. Tek tek savaşçılar eksikliklerini gidermeli ve hatalardan çok iyi dersler çıkarmalıdır. Gerçek olan şey, çok iyi dersler alabileceğimiz hatalar işledik. Bugünkü çalışmamız dünkünden çok daha zor olacaktır. Ordumuz içinde devrimci ahlak, devrimci dayanışma ve devrimci ilişkileri kuvvetlendirmeliyiz. Eleştiri ve tartışma metoduna daima birliğimizi güçlendirecek tarzda önemle atmeden uygulanmalıdır. Tüm düşünce ve davranışlarımızda, Türkiye Devrimi'ne karşı sorumluluğumuzu bir saniye dahi unutmadan örgütümüz içindeki görevimize başarıyla devam edelim.

Yurdumuzda mevcut birçok fraksiyonların ortaya koydukları parti anlayışlarının ortak ve önemli olan hatalı yanı şudur: şehirleri temel alan ve sanayi proleteryasına yönelen bir çalışma tarzını, parti anlayışı olarak iddia etmektedirler. Fıddet politikası ve devrim stratejimizde zorunlu olarak sınıflar ittifakı "temel, içi köyü" tanımlanmaktadır. Bu durum pratikte halk savaşını ihmal etmek ve halk ordusunun devrimdeki fonksiyonunu önemsememektir. Pratikte böyle bir parti anlayışı politik mücadelede oportünist bir çizgi haline gelmektedir. Bu görüşün savunucuları ve pratikte uygulayıcıları, parti meselesini amaç edinmekte "amaç devrimdendir" ve partisiz devrim olmaz ilkesini, partisiz mücadele olmaz mantığına indirgemektedirler. Silâhlı mücadele içinde olmadıkları için, politik çalışmalarını ya barışçıl bir temele koymakta veya emperyalizmin baskıları ve terörü ile yok olmaktadır. Onun için böyle bir parti anlayışında olanlar, mücadelenin başından itibaren partiyi yaşatmayı genel ilke haline getirmekte, düşmanın sert tutumuna karşısında geri çekilerek oportünizmin ve pasifizmin batığına

saplanmaktadır. Örgütün nicel yapısını korumak ve geliştirmek için düşmanın tayin ettiği sınırlar içine hapsolmakta ve mücadele politik özünü yitirerek ekonomik düzeydeki bir örgütlenmeden öteye gidememektedir. Kısaca açıkladığımız böyle bir parti görüşü ve politikası, Sovyet Devrimi'ndeki parti çalışma tarzının ve gelişmiş kapitalist ülkelerde geçerli olan parti anlayışının, yurdumuz taktik değişikliklerle ithalidir. Bilhassa Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin büyük oranda etkisi altında kalınarak çalışma tarzı ve yöntemleri aşşa yukarı aynen uygulanmaya çalışılmaktadır. Sovyetler Birliği devrim modeliyle Türkiye devrim modeli çok farklıdır ve doğal olarak devrim stratejisi ve politik mücadele yöntemleri de farklı olacaktır. Bolşevik Partisi'nin çalışma tarzı ve politikasını yurdumuz şartlarında, politik bir görüş olarak uygulamak mücadelenin başından oportünizmin bataklığına saplanmaktır.

Bon zamanlarda, böyle bir parti anlayışı şehir gerillasıyla birleştirilerek halk savaşı teorisi çıkartılmıştır. Bizler politik mücadelede şehir gerillasının temel alınmasını, hatalı bir savaş stratejisinin uygulanması olarak görüyoruz. Fakat şehir gerillasının, bu şekilde hatalı bir parti anlayışı ile bütünleştirilerek politik çizgi haline getirilmesi politik mücadelede, iki ideolojinin örgütsel ittifak içine girmesidir. Ve bu görüşün ışığında yapılacak mücadele, içinde daima iki ideolojinin çatışmasına sahne olacaktır. Geleceği hangi ideolojinin hakim olacağına bağlıdır. Parçalanma ise eşikteki tehliktir.

Şehir gerillasını bu parti anlayışından ayırarak düşünürsek bu konuda görüşümüz şudur: yurdumuzda, şehir gerillasının uygulanacağı merkezlerde, halk savaşının sağlam temellerini nicelik ve nitelik olarak atmak imkânsızdır. Şehir gerillası, sanayi proleteryasını ve şehir küçük-burjuvazisini kısmen örgütlesse dahi, halk kitlelerinin içinde bulunduğu koşullar ve şehir gerillasının hareket alanı gözönüne alınırsa gelişme olanacağı bulamaz ve belirli bir süre

sonra kısır bir döngü içine girer, Mücadeleyi yürüten örgüt halk ordusu yerine işçi sınıfı ordusu şeklinde belirir. Bu durum politik çizgisi gereği köylü yığınlarını başından itibaren ihmal eden bir çelişme tarzının doğal sonucudur. Latin Amerika ülkelerinde yürütülen şehir gerillası, yurdumuzun içinde bulunduğu sosyo-ekonomik yapı -farklı üretim biçimleri- ve ona bağlı olarak ortaya çıkan sınıflar ittifakı açısından, temel mücadele yöntemi olamaz.

Halk savaşımızın henüz sağlam kadrolar çıkarmadığı ve silâhli mücadele için yeni olduğu günümüz şartlarında, karşı karşıya bulunduğumuz önemli tehlike tarihi oportünizmdir. Tarihi oportünizmin, emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerde bulunduğu iki kılıf vardır.

1.) Eger o ülkede şekli bir demokrasi varsa ve legal mücadeleye sınırlı imtiyazlar tanınmışsa "legaliteyi kullanalım" sloganı altında, legaliteyi temel kural haline getirmekte ve barışçıl şartlar içinde bir politik mücadele önermektedir.

2.) Şayet o ülkede legal mücadele imkânları yok ise ve faşist bir politika uygulaması bulunuyorsa, silâhli mücadeleye karşı "erken-dir" veya "halka rağmen verilmektedir, halk kitlelerini örgütlemekten silâhli mücadele sol sapmadır" sloganı ile ortaya çıkmaktadır. Silâhli mücadele halk kitlelerini örgütlemek için politik mücadelesine rağmen, silâhli mücadeleye başlamak için halk kitlelerini örgütlemek şarttır, şeklinde ortaya atılan görüş özünde sınıf mücadelesinin inkârıdır ve halk kitlelerinin kurtuluşu için verilen silâhli mücadeleye alternatif olarak, barışçıl şartları temel alan oportünist ve pasifist bir politikayı önermektedir.

Türkiye'de 1971 bağlarından bu yana uygulanan faşist politika, bu görüşlerin gelişme şansını yok etmiştir. Zaten bu tip hatalı görüşlerin birçoğu 12 Mart öncesi legal ortamın yapısından geliyordu.

Faşizmin baskı ve terör politikası, bu görüşü savunanların politik ayrılıklarını korumalarını engellemiştir.

Türkiye'de 12 Mart sonrası uygulamasına girilen faşist politikanın sınıfsal temelini anlayabilmek için, gerici sınıfların ve emperyalistlerin uzun vadeli bir plân politikalarının "sebep-sonuç" amacını bilmek lâzımdır. Genel olarak, bu politika, hakim sınıfların çıkarlarını devam ettirebilmek için uyguladıkları bir politikadır, demek mümkündür, fakat gerici bu politikaya zorlayan sebepler ve uzun dönemde sağlamaya çalıştığı çıkarlar açısından üzerinde ciddiyle durulması gereken bir meseledir. Zira faşist politikanın temelinde, emperyalizmin, Orta Doğu'deki çıkarlarının devamı, işbirlikçi burjuvazinin Avrupa Ekonomik Topluluğu-A.E.T.-ile olan yollar sonrasına ait plânları da yatmaktadır.

Amerikan emperyalizmi, dünyada genişleme ve yeni pazarlar bulma imkânını tamamen yitirmiştir. Üstelik bu imkânı olmadığı gibi, gelişen ulusal kurtuluş savaşları ve devrimci mücadeleler, her gün yeni pazarlar kaybetmesine sebep olmaktadır. Ulusal kurtuluş savaşlarının çarımına damgasını, emperyalizme ise tarihin sömürüye son veren darbesini vurduğu dünyamızda, emperyalistler darbe üstüne darbe yomaktadırlar. Emperyalist tekellerin emrindeki askerî ve sivil gerici güçler tüm çabalarıyla, dünyada gerici hakimiyetlerini korumak için barbarlığı ele alarak, jenosidlere, katliamlara ve insanlık tarihinde eş görülmedik vahşete vasıyuyorlar. Çöken emperyalizmin kısacası altında halkların safer sloganları yükseliyor.

V.BÖLÜM. ORTA DOĞU SORUNU

Orta Doğu yukarıda anlattığımız genel yapı içinde emperyalizmin sömürü alanı durumundadır. İngiliz ve Fransız emperyalizminin Orta Doğu'da tutunamayarak geri çekilmeye mecbur olması, bir ta-

raftan millî iktidarların kurulmasını diğer taraftan da Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'daki petrol kaynakları üzerinde kısaî hakimiyet kurmasını sağlamıştır. Orta Doğu ülkelerindeki halklar içinde Arap halklarının çoğunluk teşkil etmesi anti-emperyalist mücadelenin yayılmasına hızlandırmış ve ilerici iktidarlar arasında daha sağlam bir dayanışma kurulmasını sağlamıştır. Birçok ülkede gerici rejimler yerlerini ilerici iktidarlara bırakmak zorunda kalmışlardır. Bu iktidarların oluşumu, hemen hemen her yerde radikal güçlerin askerî darbelerle iktidarı almaları şeklinde olmuştur. Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikası, bu iktidarların yakılması yerine, güçlü bir dayanışma içine girmelerine ve Arap halklarının ulusal bir birlik oluşturmalarına sebep olmuştur. Orta Doğu'da genel durumu şöyle belirtebiliriz. Genel özellikleriyle, millî bir politika izleyen devletleri Suriye, Irak, Güney Yemen ve Mısır'dır. Emperyalist seldarı karşısında bu devletler millî bir birliğe zorlanmışlardır ve bu birlik Orta Doğu'yu da aşarak Libya, Sudan ve Cezayir'i de içine almıştır. Devletler dışında Arap halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerine öncülük eden Filistin kurtuluş örgütleri ve Basra Körfezi Kurtuluş Cephesi gibi örgütler Amerikan emperyalizmi için ciddi tehlike olmasaydı başlamışlardır. Gerici emperyalizmin kontrolü altındaki Orta Doğu ülkeleri olan İran, Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan, Ürdün ve Lübnan kalmaktadır. Bu devletlerden Ürdün, Lübnan ve Suudi Arabistan Arap halklarının uyanışı karşısında kendi gerici politikalarını devam ettirmek için kimi tavizler vermeye mecbur olmuşturlar. Savaşın devam ettiği Filistin meselesinin her an büyüyerek tüm Orta Doğu'yu kapsaması uzak bir ihtimal değildir. Amerikan emperyalizmi Orta Doğu'daki çıkarlarını devam ettirmek için İsrail, İran ve Türkiye'yi karşı-devrimci bir üs olarak takviye etmektedir.

Türkiye Nato ittifakı içinde Avrupa ve Amerika'ya, Cento ittifakı içinde İran ve Pakistan'a askerî ve ekonomik yönleriyle bağlıdır. Hem Orta Doğu'daki çıkarlarını açısından askerî bakımdan ve hem de Sovyetler Birliği'ne karşı tampon bir devlet olarak emperyalizm

için Türkiye stratejik öneme sahiptir. Bu yüzden ki emperyalistler, Türkiye'yi Orta Doğu'da ve özel olarak da Türkiye'de kontrolü sağlayacak ve gerektiğinde zaman çıkarlarını korumak için müdahalelere müsait askerî bölge olarak seçmişlerdir. Ekonomik yönüyle Amerikan emperyalizmine bağımlı olan Türkiye, stratejik önemi ve karşı-devrimci bir üs olma özelliğini koruması açısından emperyalistlerin üzerinde ciddiyetle durmalarına sebep olmaktadır. Diğer taraftan askerî ve ekonomik ittifaklarla emperyalizmin sağlam bir müttefiki olan Türkiye, Orta Doğu halklarının müalüman olması yüzünden de önem taşımaktadır. Ve Amerika'nın, Orta Doğu'daki çıkarlarını korumak için önemli bir arabulucudur. Doğal olarak emperyalistler ve usakları, Türkiye Halkı'nın devrimci mücadelesini bastırmak ve ne pahasına olursa olsun Türkiye'nin Orta Doğu'daki gerici politikasına devam etmesini sağlamak çabasındalardır.

Yurdumuzdaki Amerikan Uçerinin ve nüfusumuzla orantılı anormal büyüklükte olan, Türk ordusunun yapısı "Kara Harekât Ordusu" şeklinde değildir. Türkiye'de, Amerikan emperyalizminin kontrolünün azalması veya kalkması Orta Doğu çıkarlarını büyük oranda etkileyeceği için doğal olarak devrimci mücadeleye karşı tutumunu da çıkarlarının tümü açısından belirlemektedir.

İçinde bulunduğumuz bu ortamda Türkiye'deki Amerikan askerî gücü daha çok Filistin meselesine bağlı olarak Arap halkları için tehlikelidir. Bu yüzden halk savaşımızın bu döneminde Orta Doğu'daki her patlamaya, Türkiye'deki gericiler el atacaktırlar. Ve bu durum aynı dış düşmana karşı mücadele veren Orta Doğu halkları ve Türkiye Halkı arasında sağlam bağlar kurulmasını sağlayacaktır.

Bazı arkadaşlar Orta Doğu sorununun bu gelişimini hesaba katarak "Orta Doğu Devrimci Çemberi" veya "bölgesel savaş" tezlerini ortaya atıyorlar. Bu iki tez Ulusal Kurtuluş Savaşı'ımız için taktik bir sorun olarak iddia edilirse doğru, fakat stratejik bir tez haline sokulması kökten hatalıdır. Zira dış düşmanın tek olması

ve Orta Doğu'da savaşın bölgesel bir savaş haline alması Türkiye devrimini bir dış etken olarak azamî ölçüde etkileyecektir. Fakat Türkiye devriminin temel belirleyici unsuru toplulumumuzun iç dinamikleridir. Orta Doğu meselesi Türkiye devrim sürecini etkilese dahi -halk savaşı birçok zigzaglar çezecektir ki, iç ve dış etkenler rol oynayacaktır- stratejik bir sorun olmayacaktır. Buna rağmen Orta Doğu halkları ve onların mücadelelerine öncülük eden örgütler sağlam bir dayanışma içine girmeye ve birbirlerine destek olmaya mecburdurlar.

VI. BÖLÜM. ORTAK PAZAR SORUNU

Türkiye'de gerici sınıflar son yıllarda Ortak Pazar ülkeleriyle işbirliğini geliştirmişler ve Ortak Pazar'a aday olmuşlardır. Ortak Pazar ile Amerika arasında gizli bir rekabet -tekeller arası rekabet- mevcuttur, fakat bu rekabet henüz politikada gözle görülebilir değildir. Sosyalist ülkelere ve bağımsızlık savaşçılarına karşı iki emperyalist blok arasındaki çelişkilerin -ekonomik, politik, askeri- keskinleşmesi olansığı günümüzde yoktur. Türkiye'deki işbirlikçi burjuvazinin başını çektiği gericiiler ekonomik işbirliğini Ortak Pazar lehine kaydırmaktadırlar. Ortak Pazar'a dahil olmak için geçiş dönemini tamamlamak çabasındadırlar. Ortaya 10-15 yıl içinde Ortak Pazar ülkelerinin bugünkü durumuna erişme sloganını atıyorlar. Bu slogan gereği, sanayi kalkınmasını -montaj ve tüketime dönük imalat sanayi- tamamlamaya ve tarımda Ortak Pazar'ın tarım ürünleri ihtiyacını karşılayacak gelişme seviyesine erişmeye çalışıyorlar. Geçiş döneminin plânlanması, işbirlikçi burjuvazi ve diğer gerici güçlerin önündeki engellerin kaldırılmasını, iç pazarın sömürülmesini ve yatırım ham maddelerinin sağlanması için gericilerin ekonomik-politik garantilere sahip olmasını öngörmektedir. Gericiler bu plânlarını gerçekleştirme için iç pazarın sömürülmesine belli ölçüde engel olan devrimci mücadeleyi yok etme politikasını uygulamaya koymuşlardır.

VII. BÖLÜM. TÜRKİYE FAŞİZMİ

12 Mart suhtarasıyla, gericilerin pratik uygulamasına giriştikleri uzun dönemli faşist politika, devrimci güçler ve halk kitleleri üzerindeki baskı ve terör metotlarını devam ettirmektedir. Konunun detaylarına girmeden, faşist politikanın "sebeup-sonuç ikilisini içine alan" amacı üzerinde duracağız.

Yurdumuzda 1961 Anayasası'nın tanıdığı şekli demokratik ortam, tüm ilerici sınıf ve tabakaların demokratik mücadelelerini devam ettirecek legal ortam sağlamıştır. Yine 1961 Anayasası'nın garantisi altında bulunan özerk kurumlar ve sendikal haklar, bilhassa gençlik-aydın ve işçi kesiminden politik mücadeleye ve halk savaşına dönük örgütlenmelerle sebep oldu. Sınıf mücadelesinin yoğunlaşması ve politik plânda devrimci cephenin oluşması, gerici sınıfların sömürülerine belirli oranda engel oluyordu. Devrimci cephe halk kitlelerine doğru yayılma gösterirken, gerici cephe içinde ekonomik ve politik parçalanma hergün biraz daha su yüzüne çıkıyordu. Demirel iktidarının içine düştüğü ekonomik ve politik kriz her gün biraz daha büyüyor ve bu durum devrimci cephenin güçlenmesini sağlıyordu. Gericiler arasında ve devlet mekanizmasında otorite zayıfladı ve mevcut hiyerarşik yapı pratikte işlenmez oldu. Devlet yapısının temel organları olan yasama, yürütme ve yargı organları arasındaki ahenk ve sistemli işleme özelliği bozulurken, devlet, halk kitleleri üzerindeki baskı fonksiyonunu gereği şeklide uygulayamaz hale geldi. Gericiler sınıfların temsilcisi olan partilerin scil bir mesele durumundaki ekonomik ve politik krize, iktidarı yıpratmadan öte bir çözüm getirememesi tüm gerici sınıfların temsilcisi partilerin yıpranmalarına yaradı. O partiler altında ise devrimci cephenin gücü devrimde gidecek düzeyde olmadığı için radikal güçlerin varlığı iktidar alternatifini ortaya çıkıyordu.

Şekli demokrasi ortamında gerici partilerin iktidar olma fonksiyonlarını yitirmeleri ve gelişen sınıf mücadelesi doğal olarak

devletin en önemli baskı aracı olan ordunun ön plâna çıkmasını sağladı. O günün Türkiye'sinde bir formül olarak emperyalizmin ortaya attığı 12 Mart muhtırası, uzun yıllar boyunca uygulanmasına girilecek olan faşizmin kalk borusuydu. Devrimci cephe eski ortamın verdiği alışkanlık, mücadelenin düzeyi ve radikal güçlerin yaygın propagandalarından dolayı ilk günler saskınlık içinde doğru tavır takinamadı. Ve zaten bu politikanın sorumluları da ilk günler devrimci cepheye karşı renklerini belli etmeyecek bir tavır takindılar. Şehir küçük-burjuvazisi ve onların örgütleri, 27 Mayıs alışkanlığı ile muhtırası çok olumlu karşıladılar. Genel durumu kısaca özetlersek o şartlarda Halk Savaşı'mızın ciddi hazırlığı içinde olan kadroler dışındaki devrimci güçler, suratsız gizli olan devrimci güçbirliği hesapları içine girdiler. Fakat devrimci cephe içindeki bu hatalı tutum kısa zamanda yok oldu. Çünkü muhtıradan bir gün sonra uygulanan politika yarının kanlı faşizme dönüştü.

12 Mart muhtırasıyla kalk borusu çalan ve her türlü baskı ve terör metotlarıyla devam eden faşist politikanın kısa ve uzun dönemli belirgin özellikleri şunlardır:

- 1.) Millî cephe içinde bulunan sınıf ve tabakaların ekonomik ve politik örgütlerini yok etmek -devrimci güçleri ne pahasına olursa olsun susturmak-, ve bunlara yaşama inkârı veren kurum ve yasaları değiştirmek.
- 2.) Ekonomik ve politik krizin önüne geçmek.
- 3.) Gerici güçler arsında birlik sağlamak.

Karşı Karşıya bulunduğumuz faşist uygulama bu özelliklerini somut olarak göstermektedir. Fakat meselelerin detaylarına inerek incelenmesinde mücadelenin gereği açısından gerek vardır. Bu özellikleri sırasıyla inceleyelim.

1. Devrimci güçleri yok etme politikası

12 Mart muhtırasından sonra gelen faşist iktidar sınıf mücadelesini zorla bastırmak konusunda önemli iki sorunla karşı karşıya idi.

- a) İlerici sınıf ve tabakaların ekonomik ve politik örgütleri ve devrimci cephe.
- b) Bu örgütlerin -ekonomik, politik- birçoğuna legal ortam tanıyan Anayasa ve onun teminatı altındaki kurumlar.

Yukarıda anlattığımız ikili yapı yolların verdiği ortamdan dolayı belirli ölçüde iç içe girmişlerdir. Bu yüzden, Anayasa ve onun teminatı altındaki kurumlara el atmadan devrimci cepheye sağlanabilir darbelemek mümkün değildi. Faşist iktidar önce sıkıyönetim ilân ederek, pratikte öne çıkan engelleri yok edecek ve çalışmasını kolaylaştıracak ortamı sağladı. Pesinden bir taraftan devrimci güçleri toplarken ve legal çalışma ortamını yok ederken, diğer taraftan da onun paralelinde başta Anayasa değişikliği olmak üzere özerk kurumları değiştirmeye ve halk kitleleri üzerinde terör estirmeye başladı. Anayasa değişikliği ile ortaya çıkan yeni Anayasa'nın ve uygulanan faşist politikanın demokrasi diye lanse ettiği leralitenin özelliği şudur: politik mücadeleye emperyalizmle ittifak halindeki gerici sınıf ve tabakaların partileri dışındaki hiçbir güç katılmayacaktır. Ezilen sınıf ve tabakaların sendikaları için küçük-burjuvazisi için kaldırılıyor, işçi sınıfı için kapatılarak sını sendikacılık hakim kılınıyor. Halkımızın diğer büyük bir çoğunluğu olan köylülerin ise hiçbir demokratik hakları kalmıyor. Leral örgütler -TİP, "şimdi de TRP kapatılmak isteniyor"-, sendikalar örgütleri -TOS, PERSEN, "şimdi de DISK kapatılmak isteniyor"- kapatıldı. Gençliğin kitlevi örgütü olan TDGP ve bu örgütün paralelinde şehir, kasaba ve köylerde kurulan diğer örgütler: DDKO kapatıldı. Bu örgütler, içinde barındırdıkları devrimci potansiyelle politik ağırlığı olan ve politik bilinçlenmenin en yaygın ve yoğun olduğu örgütlerdir. Bunlardan başka daha birçok örgüt

saymak mümkündür. Kapatılan örgütler dışında kalanlar ise baskı altına alınarak, demokrasi adına ibret-i alem için muhafaza ediliyorlar.

Kapatılan örgütlerin sağlam kadroları zindanlara doldurulduklar, kalanlar ise faşist yöntemlerle ekonomik ve politik abluka altına alınarak pasifize etme metotları uygulamaya başlandı. Faşist iktidar kendisini şirin göstermek için bir anaerjidir tutturdu ve bankı sıkıyönetim kalkınca eski ortam kısmen geri gelecekmış havası verilmeye çalışıldı. Tek kelimeyle şunu diyebiliriz. Sıkıyönetim kalkacak, faşist politika devamedecektir. Anayasa değişikliği, peşpeşe çıkan faşist baskı kanunları uzun dönemli plânlara girişimdir. Sıkıyönetimin kalkması, faşist uygulamayı etkilemeyecek şekli değişikliktir. Düşmanın içinde bulunduğu keske henüz oturma döneminde olan faşizmin, sıkıyönetim kalktığı zaman yaratacağı boşluklar sorunudur. Ve bunu da çıkarttığı baskı kanunlarıyla sağlama çabasındadır.

Başta 1961 Anayasası'nı değiştirerek yıllerdır amaç edindikleri önemli bir meseleyi hallettiler. Anayasa'nın teminatı altındaki özerk kurumların-Üniversiteler, TRT, v.s.- yapısı değiştirildi. Devlet organlarındaki devrimciler uzaklaştırıldı ve önemli kurumlar militarize edilerek, devrimcilerin buralara sızma imkânları büyük oranda kısıtlandı. Reform adı altında gerçekleştirmeye çalıştığı adalet reformu ve idarî reform, mevcut yapının pratikte işlemez olmuş boşluklarını kapatmak, gerici güçler ve kurumlar arası koordinasyonu kuvvetlendirmektir. Devrimcileri yargılamak için getirilen kanunlar, yıldırım kararların çıkacağı ve yakala-yargıla-as işleminin birkaç günde gerçekleşebileceği ortamı sağlamaktadır.

İşçi sınıfının sendiksel hakları geniş ölçüde kısıtlanacaktır. Şimdiye kadar bu işlemin ele alınmaması, bu ortamda işçi sınıfını da karşısına almak niyetinde olmadığı içindir. Fakat işçi sınıfının

demokratik haklarına çok yakın bir zamanda el atılacaktır. Faşizmin işçi sınıfına vuracağı darbe daha çok sarı sendikacılığa hakim kılarak, devrimci sendikaları yok etmektir. Böylece uzun dönem, işçi sınıfının mevcut demokratik hakları pratikte işlemez olacaktır. 1972 yılı, işçi sınıfının, toplu sözleşmelerinin tekrarlanacağı yıldır. Bunlar için en önemli sebep, gerici sınıfların iç pazarda sistemli olarak sömürceci sınıfın, işçi sınıfı olmasidir. Ortak Pazar'a katılmak için geçiş döneminde bulunan Türkiye iş pazarı sömürme ve gericilerin önündeki engellerin kaldırılması meselesini daha çok dikkatle uygulamak ve devam ettirmek karardadır.

2.Ekonomik ve politik krizin önüne geçmek:

Birinci kısımda anlattığımız "devrimci güçleri yok etmek" ve üçüncü kısımda anlatacağımız "gerici güçler arasında birlik sağlamak" sorunları faşizmin politikası içinde birbirini tamamlayan meselelerdir.

Erim iktidarının reform sloganlarıyla A.P. iktidarının yerini alması, iktidar değişikliği ve sahte slogan olarak, halk kitlelerini gerici bir dönem aldattığı ve politik krizin kalkmasına kısmen yardım etmiştir. Fakat kısa zamanda faşist iktidarın maskesi düştü. Halk kitleleri biraz geç de olsa iktidar değişikliğinin ne olduğunu öğrendi. Ama artık bunun pek önemi kalmamıştı; çünkü Erim iktidarı, faşist politikasıyla tüm devrimcileri susturmuş, halk kitlelerini baskı altına almış ve gerici partilerin ortak koalisyonu içinde yapısını sürdürmüştür. Kısmen de olsa, sınıflar dengesi söz konusu almadığı için, politik kriz, faşist uygulamaların önemini yitirmiştir.

Ekonomik krizin önüne geçmek ve ekonominin istikrarlılığını sağlamak için ağır vergi ve zamlar getirilmiştir. Zam ve vergilerle kısa zamanda devlet bütçesi tanzim edilmiş ve gericilerin iç pazarı sömürmeleri için gerekli ortam hazırlanmıştır. Faşist ikti-

dar ekonomiye sıhhat kavuşturacak, hem kamu sektöründe hem de özel sektörde sömürüyü arttıracak, vergilerle ve zamlarla bütçe açıklarını kapatacak gerekli tedbirleri almaktadır. İşbirlikçi burjuvazinin yeni yatırım hamlelerini gerçekleştirmesi için her türlü imkân sağlanmaktadır. Bu politikanın en aşır darbesini işçi sınıfı yiyecektir, çünkü gerici sınıflar için en iyi sömürü işçi sınıfının emegidir. Diğer taraftan ekonomik kriz, vergi, zam ve hayat pahalılığından da en çok işçi sınıfı zarar görür. Bir yıldır hükümet eden Erim iktidarı, zam ve vergiyi kendisine politika edinmiştir. Bu usül ekonomik krizin önüne geçmek için tüm az gelişmiş ülkelerde uygulanan klasik bir usüldür.

Köylülerin alın terini sömüren ağa, tefeci ve tüccarların elinde toplanan sermaye, plansız yatırımlara dönüşmediği için iktidar, işbirlikçi burjuvazinin yatırım yapması için gerekli sermaye birikimini sağlayacak sömürü çarkını garantiye almaktadır. Bu çarkın darbesini ise daha çok üretim içindeki işçi sınıfı, şehir küçük-burjuvazisi ve köylüler yiyecektir.

3. Gerici güçler arasında birlik sağlamak

Faşist Erim iktidarından önce, gerici güçler arasındaki birlik önemli ölçüde parçalanmıştı. Gerici sınıfların temsiletsiz olan partiler dışında da, devlet organları arasındaki hiyerarşi ve sorumluluk kısmen kayıflamıştı. Muhtıradan sonra gelen faşist yönetim, parçalanmış olan bu birliği sağlamak zorunda kaldı. Diğer taraftan da halk kitleleri nezdinde hiç bir önemi kalmamış olan gerici partilerin tekrar iktidara gelmesi de ortamın yapısı açısından normal karşılanmıyordu. Zaten A.P. en güçlü -ekonomik, politik- parti olarak yapılanmış ve iktidardan düşmüştü. Muhalefet durumundaki diğer partiler de yapılanmışlardı ve iktidar sorumluluğunu üstlenecek durumda değillerdi.

Hem halk kitlelerini kandırmak, hem de gerici sınıfların temsil-

cisi durumundaki partilerin sorumlu olacağı ve pratikte birlik sağlayacakları bir formül bulundu. Bu formül partilerüstü bir hükümet olarak ortaya atıldı. İçinde gerici partilerin ve parti dışı uzmanların bulunacağı bir hükümet olacak, başbakan bağımsızlardan seçilecek ve bu organ faşist güçlerin kontrolü altında bulunacaktı. Böylece yarı-askerî ve büyük partilerin sorumluluk taşıdığı faşist bir yönetim halen politikasını devam ettirmektedir.

Faşist yönetim devrimci güçleri yok etmeyi amaç haline getirdiği için gerici güçlerin arasındaki çelişkiler önemini yitirdi. Zaman, zaman A.P.'nin iktidardan çekilmek için yaptıcı çıkışlar, iktidarın farklı çıkar gruplarından, işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarını temel alması ve toprak ağası, tefeci, mütegalibeye karşı tavır tskınmasıdır. D.P. esasen temsil ettiği sınıfın çıkarları açısından ve küçük hesaplarından iktidar sorumluluğunu paylaşmamıştır. Gerici sınıflar arasındaki çelişki, toprak reformu konusunda önem kazanmış ve neticede, toprak reformundan vazgeçildiği gibi iktidar değişikliğine gidilecek mesele konanmıştır. Faşist iktidarın politikası, işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarına önem vermesine rağmen parlamento iktidarın, toprak ağaları, tefeci ve mütegalibeye karşıdaki kısmi olumsuz tavrına karşı bu gerici sınıfların tutucu yapısını ve çıkarlarını koruyacak güce sahiptir. Yani, hükümet ve faşist askerî güçlerle parlamento arasında gerici sınıfların çıkarlarını koruma açısından farklılık vardır.

Resmî adı partilerüstü olan faşist iktidar fiilî yapısıyla, gerici sınıflar koalisyonudur. Partilerüstü alanı, gerici partileri belirli ölçüde sorumluluk altına sokmakta ve bu sorumluluk yarı-askerî bir zorlamayla birlik meydana getirmektedir. Devrimci cepheye karşı giriştikleri ortak saldırı ve bu saldırıların durmamasına devamı gerici partiler arasındaki çatışmaları engellemektedir. Dikkat edersek hemen görürüz. Yıpranmış bir parti, prestijini sağlamak için, anti-komünizm şampiyonluğunu kimseye bırakma-

maakta ve halk kitlelerini yanıltmak, dikkatleri başka yere çevirmek için karşı-devrimci mücadelenin itliğini yapmaktadır.

Partiler, gericiiler içinde güçlenmek için anti-komünizm şampiyonluğu pistinde yarış etmektedirler. Faşist iktidar ise hem gerici partilerden geri kalmamak hem de Amerikan emperyalizminin gözüne girerek biraz daha yardım koymak için ahlâksızlığı politika, insan kasaplılığını da devrimcileri yok etme mücadelesi haline getirmiştir. Bir yıldır devam eden faşist yönetim -sivil-asker-gerici güçler arasında karşı-devrimci bir cephe oluşturmuştur. Bu cephede, gerici sınıf ve tabakalar arasında çıkan çatışmalar ikinci plâna ve minimuma indirildi. Sınıf mücadelesini zorla bastırarak ve devrimci güçleri yok etmek için farklı üretim ilişkileri birarada bulunsak ve halk kitlelerini sömürebilmek için de, gerici sınıfların çıkarları, devletin tüm baskı araçları kullanılarak garanti altına alınacaktır.

Faşist iktidar ve onun sorumluluğunu paylaşan partiler vergiler, zamlar ve hayat pahalılığına meşru kılmak, halk kitleleri üzerindeki baskıları haklı göstermek ve devrimci güçlere karşı uygulamaları kanlı terörü örtbas etmek için, devrimcilere hücum ederek ve dikkatleri devrimciler üzerinde toplanarak provokasyon, yalan ve ahlâksızlıkta adeta yarış halindedirler. Bu metotlarla barbarlığı haklı göstermek ve halk kitlelerini kandırmak çabası içindedirler.

Yürürlükteki faşist politika, kanlı zulüm ve baskı metotlarını devam ettirecektir. Ve sınıf mücadelesi geliştikçe, faşizm terörünü erttiracaktır.

FAŞİZME KARŞI TAHRİMİZ

Bir yıldır uygulanmakta olan faşist politika henüz oturma döneminde, Emperyalizmin ve ortaklarının faşist cepheyi oluşturma

çabaları tam olarak olumlu sonuç vermemiştir. Yarı-askerî faşist yönetimden sorumlu olan gerici partiler zaman zaman faşist cepheyi zor duruma düşürücü tavır takınmışlardır. I. Erim iktidarı döneminde, A.P. temsil ettiği sınıflardan toprak ağaları, tefeci ve mütevellibeye karşı alınan tavırdan dolayı iktidar sorumluluğundan kaçmış ve çeşitli sürtüşmeler sonunda iktidar değişikliği olmuş ve II. Erim hükümeti politikasında partiler arası dengeyi A.P.'ne kaydırmıştır. Bu durum, generaller-iktidar-A.P.-parlamento dörtlüsünü belirli bir çıkar çizgisinde birleştirmiştir. Fakat diğer taraftan iktidarda sorumluluğu bulunan C.H.P.'nin politikada ağırlığını yitirmesi ve hemen hemen her yönüyle, faşist politikanın karşı-devrimci terörle partinin ilerici "radikal, demokrat" kesimini tehdit etmeye başlaması yeni sorunlar ortaya çıkartmıştır. Bu mesele günümüzün konusudur ve çözümü gelişmelerle ortaya çıkacaktır.

İçinde bulunduğumuz ortamda önemli görevlerimiz ve faşist politikaya karşı mücadele tavrımız şudur:

- 1.) Faşist cephenin oluşmasını engellemek ve Anti-Faşist Cephe'yi güçlendirmek.
- 2.) Faşist politikanın gizli oyunlarını ortaya çıkarmak ve baskı altına alınmak istenen halkımızı uyarmak "sansür ve terörün gerçekleri gizlediği" bu ortamda çok önemlidir."
- 3.) Politik mücadelede varlığımızı korumak, ağır kayıplar vermek için içinde bulunduğumuz şartları doğru değerlendirmek ve faşist politikanın zayıf noktalarını bularak saldırı metotlarımızı çok iyi ve zamanında uygulamak.

1.Faşist cephenin oluşmasını engellemek ve Anti-Faşist Cephe'yi güçlendirmek.

Bir yıldır partiler üstü olduğunu iddia eden iktidar gerici bir-

lik sağlamak ve böylece faşist cepheyi oluşturmak konusunda oldukça titiz davranmaktadır. Fakat günümüzde bu politika, gerici bir birlik içinde olan C.H.P.'nin ilerici-radikal sosyal demokrat kanadını tehdit atmeye başlamıştır. Bu tehdidin önemli iki sebebi vardır. Birincisi ve en önemlisi, C.H.P.'deki sosyal demokratların ilk günden 12 Mart muhtırasının maskesini düşürmeleri ve karşı çıkmalarıdır. İkincisi ise, legal ortamın sağladığı "devrimciler-sosyal demokratlar- ilerici güçler" aşkari müptezellerdeki güç birliği ve doğal ilişkilerdir. Bunun içindir ki faşizm bu güçleri de baskı altına almak ve susturmak istemektedir. C.H.P. içindeki örgütlü güçler dışında faşizmin saflarına almak için devamlı rayret gösterdiği şehir küçük burjuvazisinin reformist, demokrat ve anti-emperyalist "geniş aydın kesim" kesimidir. Başta Üniversite Öğretmen Üyeleri, Öğretmenler, zanaatkarlar, teknokrat ve bürokratların bir kısmı aydınları meydana getirmektedir. Aynı metotları Üniversite gençliği üzerinde de uygulamaktadır. Fakat bunu başarması çok zor, hemen hemen imkânsızdır. Üniversite gençliği üzerindeki çalışması daha çok baskı altına almak pasifize etmek ve tarafsızlaştırmaktır. Gericilerin, faşist politikalarını meşrulaştırmak için bu güçleri saflarına alma çabalarını boşa çıkarmak, anti-faşist, anti-emperyalist bir çizgide güçbirliği içine girmek ve gerici partiler arası birliğe kurca koyan faşizmin karşısındaki sosyal demokratların çabalarını desteklemek ve anti-faşist bir çizgide devrimci güçlerle güçbirliğini sağlamalıyız. Faşizmin hem severek hem döverek soflarına almak için tavır takındığı bu güçlere karşı oynadığı oyunlara engel olmak gerekir. Gerici politikada hslâ varlığını koruyan T.B.P.'nin kapatılmasına engel olmalıyız. Zira bu parti anti-faşist, reformist yapısıyla, kapatılma tehlikesini atlatırsa gücünü koruyabilir ve mücadelesine devam eder. T.B.P. son bir yılda, faşist uygulanma ve oyunların hemen hepsine karşı çıkmıştır. Netice olarak bu ortamda anti-faşist ve anti-emperyalist çizgide birleşebilecek bütün güçlerle güçbirliğine gitmeliyiz.

2. Faşist politikanın gizli oyunlarını ortaya çıkarmak ve baskı altına alınmak istenen halkımızı uyarmak.

12 Marttan itibaren oynanan oyunları, faşist politikanın bütün yönlerini detaylarına varıncaya kadar ortaya koymalıyız. İçinde bulunduğumuz ortamda halk kitlelerine faşizmin gerçek yüzünü göstermek zor olmasına rağmen halkımızın anlaması kolaydır. İşbirlikçiler, halkımızın öncü gücü durumundaki devrimciler üzerinde uyguladıkları ezme ve yok etme politikalarını halk kitleleri üzerinde de fazlasıyla uygulamaktadırlar. Bilhassa alınan yenilgilerden sonra bu kolaylaşmakta, halk kitleleri pasifize edilmek istenmekte, bunun için de korkunç bir terör estirilip baskı ve zulüm gittikçe şiddetlendirilmektedir. Zaten elinde demokratik hakları bulunmayan köylüleri dışında bırakırsak, işçi sınıfı ve küçük-burjuvazinin demokratik hakları ellerinden alınmıştır ve alınmaktadır. Ekonomik krizin atlatılması için alınan tedbirler, vergiler, zamlar, hayat pahalılığı doğrudan doğruya halkımızın sırtına yüklenmiş ve onu sefaletin eşiğine getirmiştir. Anayasanın değiştirilmesi, anayasal kurum ve müesseselerin militarize edilerek tam manasıyla faşist politikanın uygulama kurumları haline getirilmesi, ordunun işbirlikçilerle içi dışı olarak yarı-askeri bir diktatörlüğün iş başında bulunması, dış politikada eskkiye nazaran daha da gerici bir tutum, başbaş ekiminin yasaklanması v.s. gibi uygulamalar işbirlikçi faşist bir politikanın açık ve gizli oyunları, uygulamalarıdır. Görevimiz, faşist politikanın bütün oyunlarını ortaya koymak ve henüz faşizmin oturmasında olduğu bu ortamda halk kitlelerinin pasifize edilmesini önleyici çalışmaları yoğunlaştırmaktır. Bilhassa sansür ve terörün gerçekleri gizleyebildiği bu dönemde bütün imkânlarla faşizm ve faşist politika gözler önüne serilmelidir. Faşist politikaya en iyi sergileyecek illâhî mücadele yöntemleri yanında, diğer bütün politik mücadele yöntemleri de uygulanmalı, bütün imkânlar kullanılmalı, bütün fırsatlardan yararlanılmalı fakat

silâhlı mücadelelerin temel politik mücadele yöntemimiz olduğu unutulmamalıdır.

3. Politik mücadelelerde varlığımızı korumak, ağır kayıplar vermek için içinde bulunduğumuz şartları doğru değerlendirmek ve faşist politikanın zayıf noktalarını bularak saldırı metotlarımızı çok iyi ve zamanında uygulamak.

Herşeyden önce ağır bir yenilgiye uğradığımızı gücümüzün önemli bir kısmını kaybettiğimizi unutmamak lâzımdır. T.H.K.O.'nun bu dönemde izleyeceği politikada stratejik hiçbir değişiklik olmayacaktır. Mücadele, içinde birçok defalar görülebilecek zigzaglarla ilerleyecektir. İçinde bulunduğumuz dönem de bu zigzaglardan birisi, fakat önemli birisidir. Taktiklerimizi doğru seçmeli ve faşist politikanın zayıf noktalarını titizlikle bularak zamanında ve hatasız bir şekilde saldırıya geçmeliyiz. Pasifize edilmeye çalışılan devrimcilerin ve halkımızın pasifize edilmelerini önlemeye, politik mücadeleden taviz vermeden anti-faşist bir cephede tüm ilerici güçleri içine alacak ve halk kitlelerini demokratik haklarına geri almaya ve ekonomik mücadelelerini yürütmelerini sağlamaya çalışmalıyız. Devrimcilerin panığa, yalçınlığa kapılmadan ve halkımızı ümitlendirmek için faşist politikaya karşı verecekleri mücadele ve en ufak bir çıkış bile eskisinden çok önemlidir. Silâhlı mücadelede T.H.K.O.'nun politikasında faşizmin gültüsüne göre strateji değişikliği olmayacaktır. Zira faşist politikanın güçlü görünen yapısı yanında, güçsüzlüğü -halk kitlelerini karşısına alar- kavgamızın yolunu çizen devrimci teorinin alfabesidir.

T.H.K.O. KIRSAL ALANLARI VE ŞİDDET POLİTİKASINI TEMEL ALAN POLİTİK MÜCADELESİNE DEVAM EDECEKTİR.